

**ПАМ'ЯТІ ДМИТРА
КОВАЛЯ З ГЛУХІВЕЦЬ**

с.6

**ХОЧУТЬ ПІДНЯТИ ПЛАТУ
ЗА ВИВІЗ СМІТТЯ**

с.11

СПІВАЄ МІЖ БОЯМИ

► У соцмережах шириться відео, на якому нацгвардієць співає пісню про крейсер «москва», який затонув у Чорному морі. Це – наш земляк Дмитро Плотницький

► «Мужній, сильний та незламний боєць між боями знаходить час і для пісні», – написали про нього у фейсбуці на сторінці Нацгвардії

► Нашому журналісту вдалося перекинутися кількома словами з Дмитром та поговорити про захисника з його рідними

с.5

ЯК У КОЗЯТИНІ ЗАПРАВЛЯЮТЬ АВТО

► Ситуація із заправками у Козятині дійшла колапсу. Бензин видає лише одна заправка, та й та має постійний збій системи. Розповідаємо, як козятинчанин вистояв сім годин у черзі, а в результаті так і не заправився

с.3

ЧУДО, ЩО ЗАЛИШИВСЯ ЖИВИЙ

► Військовий із Козятина Дмитро Фінашин отримав важке поранення на фронті. Бійцеві чудом вдалося вижити – дві доби він провів сам у лісосмузі, по якій гатили з мінометів, без їжі та питної води

с.4

РЕКЛАМА

ПЕРЕДПЛАЧУЙ ГАЗЕТУ

ВАРТІСТЬ ПЕРЕДПЛАТИ

1 місяць – 37,80 грн	6 місяців – 210,8 грн
3 місяці – 108,40 грн	12 місяців – 415,60 грн

Передплатний індекс **91531**

Оформити передплату ви зможете у будь-якому поштовому відділенні

У КВАРТИРІ ПІД ЧАС ПОЖЕЖІ ЗАГИНУВ 68-РІЧНИЙ ЧОЛОВІК

Нещастя ■ В середу, 25 травня, на гарячу лінію газети «RIA-Козятин» близько 17.30 надійшло повідомлення, що на вулиці Героїв Майдану, 33 стався вибух у квартирі на четвертому поверсі. Коли ми виїхали за вказаною адресою, підтвердження інформації про вибух не знайшли. У квартирі була пожежа, загинув козятинчанин

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

Прибувши на місце події, нам не вдалося з'ясувати у жодній службі, з якої причини в квартирі козятинчанина сталося займання. Співробітники поліції та газової служби ще не мали таких даних. Відомо тільки, що поліцейські склали акт про нещасний випадок з трагічними наслідками і передали загиблого медикам. Спеціалісти газової служби перевірили газопостачання в під'їзді, де сталася пожежа.

Те, що у власному будинку загинув чоловік 1953 року народження, ми дізналися від знайомих постраждалого. З ними ми піднялися на четвертий поверх. У квартирі побачили обгорілий матрац, каркас телевізора без начиння, те, що колись можливо було занавісками, виглядало суцільним сплавом, стіни та стеля повністю були в кіптяві. Що

сталося у квартирі, можна лише здогадуватися. В однокімнатці добряче погосподарювало вогнище.

Щоб з'ясувати хоч якісь подробиці, ми звернулися до МНСників, саме вони першими прибули на допомогу постраждалому.

— Ми піднімалися до квартири постраждалого в ситуації великої концентрації диму, — каже головний рятівник караулу. — На кожному сходовому майданчику, щоб зменшити концентрацію диму, спробували відкрити вікна. Тільки вони були наглухо забиті цвяхами. Нічого не залишалося, як вибивати з віконних рам скло. Адже від сильного задимлення могли постраждати інші мешканці під'їзду. Коли піднялися на 4 поверх і зайшли в квартиру, то навпомацки нащупали постраждалого і винесли його на вулицю. До приїзду екстреної медицини пробували реанімувати чоловіка. Коли швид-

В однокімнатній квартирі добряче погосподарювало вогнище. Наш журналіст на місці події побачив обгорілий матрац, каркас телевізора без начиння, те, що колись можливо було занавісками, виглядало суцільним сплавом, стіни та стеля повністю були в кіптяві

ка допомога приїхала, передали його бригаді медиків.

На жаль, допомога медиків постраждалому не знадобилася. Ще хвилин 40 медики боролись за його життя та все ж констатували смерть господаря будинку. Ще ми запитали у рятівників,

яку кількість води довелося вилити, щоб приборкати в квартирі полум'я?

— Вилили води відносно небагато, адже ми розуміли, що вода опуститься в квартирі, що поверхом нижче. Воду лили через розсіювач, така технологія добре

збиває язика вогню і зменшує задимлення, — сказав головний МНСник наряду, що приїздив на виклик.

Наступного дня у пресслужбі рятувальників повідомили, що ймовірна причина пожежі — неохочість під час куріння.

Горе-матір втекла з дітьми з лікарні. Жінку розшукали

АНАСТАСІЯ КВІТКА

Повідомлення про зникнення 29-річної Лілії Матвійчук, жительки Хмельницького району, а саме Дубових Махаринець, з дітьми надійшло до поліції 28 травня о 18 годині з Вінницької обласної інфекційної лікарні. За інформацією Поліції Вінницької області, того ж дня, близько 14 години жінка взяла своїх дітей, віком 3, 4 і 5 років, які перебували в медичному закладі на стаціонарному лікуванні, на прогулянку та не повернулася.

«Якщо комусь з громадян відома будь-яка інформація про місцезнаходження жінки та її дітей, прохання повідомити до поліції за тел.: (0432) 59-49-00, 0978175297 або 102», — йшлося на сайті поліції.

Через два дні, 30 травня, багатодітну матір та її діток розшукали. Об'єктом злочину не стали. Де вони були — не повідомляють.

Нагадаємо, на початку лютого цього року багатодітна матір з Дубових Махаринець Лілія Матвійчук залишила дітей, серед яких чотиримісячне немовля, на нетверезу компанію у чужому будинку на кілька днів. Діти тоді, без матері та без належного нагляду, пробули у чужій хаті три доби на іншій стороні села. Працівники поліції виїхали на місце події, доставили їх до лікарні. А на матір склали протокол, а також мали направити матеріали в суд на позбавлення батьківських прав.

Матір та її діток розшукали. Та де вони були — не повідомляють

У нашому районі шукали підлітка з Дніпра

36-річна жінка із сином приїхали до своїх родичів у Хмельницький район з міста Дніпро близько місяця тому. 27 травня хлопець пішов з будинку бабусі й не повернувся. Рідні спочатку шукали дитину самотужки, а потім звернулися за допомогою до поліції.

Повідомлення про зникнення хлопчика надійшло до поліції 28 травня близько 11 години від матері. За словами начальника Хмельницького районного відділу поліції Валерія Романюка, на розшук підлітка підняли увесь особовий склад підрозділу.

Поліцейські перевірили нежилі будинки, прочісували лісовий масив та територію біля водойм, опитували місцевих

жителів, друзів і знайомих хлопчика, перевірили місця відпочинку.

Наступного дня, 28 травня, близько 13 години підлітка знайшли — з'ясувалося, що він заночував у родичів у сусідньому селі.

— Дитину повернули матері. Жертвою злочину хлопчик не став. Наразі ювенальні поліцейські з'ясовують, в яких умовах виховується хлопчик та що призвело до такої поведінки, — повідомляють у поліції Вінницької області. — На матір дитини ювенальні поліцейські склали адміністративний протокол за невиконання обов'язків щодо виховання дитини (ч. 1 ст. 184 КУпАП).

СІМ ГОДИН ПРОСТОЯВ У ЧЕРЗІ ЗА БЕНЗИНОМ, А В БАКУ — ПУСТО

Халепа ■ Ситуація із заправками у Козятині дійшла колапсу. Мало того, що бензин видає лише одна заправка, так і та ще й має постійний збій системи. Розповідаємо, як козятинчанин вистояв сім годин у черзі аж до Сигналу, а в результаті так і не заправився

АНАСТАСІЯ КВІТКА

У Козятині є шість автозаправних станцій. До війни і навіть у перші місяці війни працювали всі. Так, були черги, були розбіжності у цінах, але працювали.

Наразі ж, через постійні російські обстріли по нафтобазах, ситуація з паливом ускладнилася по всій країні. То бензину, солярки і газу не було зовсім, то, щоб заправити авто, потрібно було вистояти у кілометровій черзі. І це все зрозуміло — у нас йде повномасштабна війна. Так, як було раніше, уже не буде.

Останніми днями паливо по троху почало з'являтися. У кожній області своя ситуація. Десь бензину і газу більше, десь мен-

ше, десь ціни в межах 50 гривень, а десь і за 60. Але заправитися можна, наприклад, у сусідньому Бердичеві. Чого не скажеш про Козятин.

Минулого тижня, 26 травня одна із заправок на Білоцерківській, де привезли бензин та газ, збирала чергу аж до Сигналу. Але, простоявши у колоні з 10.00 до 17.00, так ніхто і не заправився. Окрім фури. Про це нам розповів козятинчанин Олексій, який вирішив заправити своє авто, бо давно цього не робив. Після того, як почалися проблеми з паливом, чоловік, який раніше щодня на роботу їздив автомобілем, почав ходити пішки або добирався велосипедом.

— Потрібно було заправити автівку, бо у вихідні планували

На фото черги на заправках у Козятині та Махнівці

поїздку в село, до рідні, — каже Олексій. — Приїхав на заправку. У черзі був, навіть не знаю який по рахунку. Стояв аж за поворотом на Сигнал. Стояв годину, дві, після мене ще автівки підїжджали. Але, щоб ви розуміли, черга не рухалася. Від слова взагалі.

Водії час від часу почали ви-

ходити із автівок, аби розвідати обстановку і дізнатися — чому не запрацюють.

— У розмові з водіями, виявилось, що на заправці стався збій системи, — продовжує Олексій. — Ну, принаймні, так казали самі працівники. Спочатку обіцяли, що через годину все запрацює.

Та ні через годину, ні через дві, ні через сім, так і не запрацювало. У черзі, за словами Олексія, залишилися найтерплячіші. У деяких водіїв здавали нерви та і в робочий день не кожен може стільки чекати.

— Що б ви розуміли, у нас наразі лише на одній заправці можна залити бензин, — говорить Олексій. — Їхати, наприклад, у Махнівку, це треба ще півторагодини. Тому подумав, що буду стояти до кінця. Надіявся, що все ж таки наповню трохи бак.

Та ні. Уявіть, я простояв у чер-

зі сім годин, а в баку — пусто. Нерви на межі, деякі водії почали вирулювати з черги, деякі ходили сваритися. Навіть керівник, здається, приїздив.

Ходили чутки, що збій системи трапився вранці того ж дня, ще до 10 години. Про це нам розповів Олексій, а йому — водії з черги. За словами чоловіка, автівки запрацювали без чеків. За ціною 65 гривень за літр. Одному водію все ж вибили чек. Там була ціна — 42 гривні за літр. Він вчинив скандал. І це зрозуміло. Після цього і стався збій системи. Наголошуємо, що інформація про бензин без чеків, не підтверджена. Тому в цій ситуації хотілося б реакції керівництва. Адже всі розуміють всю бензиново-дизельну складність. Та потрібно залишатися людьми і не спекулювати, не мучити і не виманювати у людей гроші.

Скаржаться на черги, обман і якість бензину

Після розміщення публікації на нашому сайті пройшло кілька днів. Реакції та пояснення керівництва автозаправної станції ми так і не дочекалися. Натомість у коментарях активізувалися козятинчани, які теж мали проблеми із заправкою. Одні пишуть, що в той день стояли теж у черзі. Цитуємо: «Чула протягом дня різну брехню: то система не працює, то бензину немає. Ось авто з бензином вже у Вінни-

ці, а коли буде, не відомо. Стояла в черзі до вечора, так і не заправила. На наступний день, вранці о 6.30 приїхала знову на заправку, вже була невелика черга. Авто своє я заправила по 65,00 грн за літр. Як і всім чек не дали. Та хоча розрахунок здійснити картою банківською можна було. Тому що було і так, що тільки за готівку запрацювало. На зауваження, що порушують Закон, відповідь

одна: розпорядження керівництва». Інші скаржаться на якість бензину: «Бензин жах». А треті просять притягнути до відповідальності менеджера. «Дурять і будуть дурити в любі часи. То в бак віллють більше на 7–10 літрів, ніж він може вмістити, то ціни в них найвищі по Козятину. Може вже пора менеджера до відповідальності притягнути, прокуратура, коли ними зацікавиться?»

Збирають гроші на санітарне авто для Олександра з Куманівки. Долучайтесь до гарної справи!

ІРИНА ШЕВЧУК

В одній із найгарячіших точок, під Бахмутом, служать наші хлопці з Козятинщини. Саме там, на передовій, знаходиться і наш земляк з Куманівки Олександр Малішевський. Він виконує обов'язки медика. Захисник звернувся за допомогою до волонтерів — їхній санітарний автомобіль розбило під час ворожого обстрілу. Вкрай необхідний новий.

Козятинці, спільно з волонтерами, серед яких Сергій Сиваківський, організували терміновий збір для придбання транспорту, який буде рятувати життя, аби якнайшвидше зібрати кошти.

— Наші земляки через знайомих вже підібрали та придбали в Польщі гарний варіант, мікроавтобус Volkswagen четвертого покоління, — розповідає Сергій Сиваківський. — Потрібно розрахуватись за авто, пригін та оформлення. Все разом 2,5 тисячі доларів. Ініціатори збору вже зібрали власними силами 1200. Дуже гарний результат, це майже половина потреби. Мало того, вони дістали пару медичних нош та інше необхідне. Давайте всі разом допоможемо їм зібрати решту.

Підібране на передову санітарне авто дуже практичне, містке, воно врятує чимало життів.

— Зібрані кошти будуть передані Юрію Кирию. Ми, так як і минулого нашого збору, публічно відзвітуємо про прибуття в Козятин, ремонт та відправку, — говорить Сергій.

Що важливо, працівники СТО, яке розташоване на вулиці Суворова, безкоштовно виконають потрібний ремонт і авто негайно поїде на передову. Там його дуже чекають.

— Вірю, що з Божою поміччю та вашими внесками ми зберемо потрібні кошти, — звертається Сергій.

Станом на 30 травня, вже зібрали трохи більше 16 тисяч гривень. Ці гроші прийшли на картки Сергія Сиваківського. Плюс 1200 доларів від ініціаторів збору. Залишилось небагато, приблизно 800 доларів. Друзі, давайте долучимось до допомоги. Важлива кожна гривня. Разом до перемоги.

Реквізити:
ПриватБанк
5168 7451 0016 6906
Монобанк
5375 4141 2137 5074
Сиваківський

Козятинці підібрали та придбали в Польщі гарний варіант, мікроавтобус Volkswagen четвертого покоління. Потрібно розрахуватись за авто, пригін та оформлення

«ДІМА НАМАГАВСЯ ПОВЗКОМ ДІСТАТИСЯ ДО ВИХІДНОЇ ТОЧКИ»

Допоможемо разом ■ Днями соціальну мережу Фейсбук облетіла новина про те, що військовий з Козятина Дмитро Фінашин отримав важке поранення на фронті. Бійцеві чудом вдалося вижити — дві доби він провів сам у лісосмузі, по якій гатили з мінометів, без їжі та питної води. Його знайшли бійці з іншого підрозділу, витягли і доправили до лікарні. Медикам довелося ампутувати Дмитрові руку, тепер йому потрібна реабілітація і протезування

ОЛЕНА УДВУД

Тиждень тому військовий на ім'я Макс написав на своїй сторінці у Фейсбук, що разом із побратимами він знайшов у лісосмузі бійця Дмитра, якого поранили під час бою.

«Сьогодні був дуже складний день. Але також і хороший через те, що зробили дуже добру справу. Під час виходу знайшли бійця, якого під час бою поранили. В гарячці бою підрозділ відступив, а хлопця залишили. Вийшло так, що і ворог відступив.

В результаті, чотири дні Дмитро провів у посадці сам. Наклав турнікет і зупинив кров, але від поранення ослаб і самотійно вийти до своїх позицій не зміг. Знайшов глиняну яму, де затрималася дощова вода, і пачку вафель, і цього йому вистачило, щоб протриматися весь цей час.

Як ми його витягували — це окрема історія. Одного бійця відправив до позицій за лікарем, а ще з трьома транспортували його більше трьох кілометрів. Медики надали допомогу та відправили Дмитра у госпіталь.

Радий знайомству з Дмитром. Дуже мужня людина, яка змогла витримати ці чотири дні. Навіть не уявляю, як він зміг витримати і вижити в цій ситуації. Сподіваюся, що все з ним буде добре і він залишиться цілим. Бажаю

йому міцного здоров'я», — йшлося в дописі.

Згодом Макс уточнив, що Дмитро провів у посадці не чотири, а дві доби, і його група повернулася за ним, щоб забрати, але Макс із побратимами встигли першими. До допису військовий прикріпив декілька світлин, на яких видно пораненого бійця, загорнутого у термоковдру. Виявилося, що цей військовий на фото — козятинчанин Дмитро Фінашин.

Про те, що саме сталося, ми дізналися від Ірини, дружини Дмитра. Жінка розповіла, що під час бою він разом із бійцями свого підрозділу намагався евакуювати пораненого побратима. Під час евакуації Дмитрові поранило обидві руки — перша куля влучила у праву руку, після чого він отримав поранення і лівої руки.

— Він неодноразово втрачав свідомість, — каже Ірина. — Намагався без рук повзком дістатися до вихідної точки. Були спроби підвестися на ноги, але він падав. Одного разу впав з висоти, отримав забій легень. Йому вдалося дістатися з поля до лісуги, де він сам провів два дні. Діма ослабив зубами турнікет на правій кисті, щоб запобігти її відмиранню. Так, постійно втрачаючи свідомість, він провів у лісосмузі два дні, пив з калюжі, утвореної чийось слідом

від взуття. Казав, що вночі було дуже холодно й важко. Побоявся, аби його не знайшов ворог, оскільки ніякої зброї він вже не мав (ні автомата, ні гранати).

У середу на нього випадково натрапила група військових. Оскільки побратими Дмитра вже його шукали, коли він сказав, з якого він батальйону, військові запитали, чи це раптом не його шукають? Наші захисники тягнули Дмитра три кілометри під постійними обстрілами, не підіймаючи голови.

— Діма каже, що поки він лежав там два дні, цю область постійно накривали мінометні обстріли, — продовжує Ірина. — Це неймовірне чудо, що він у таких умовах і при таких пораненнях залишився живий. Звісно, це має свій негативний вплив на перебіг його лікування. Хлопцям, що його знайшли, ми

Без сторонньої допомоги Дмитро самотужки послабив турнікет і врятував цим свою праву руку від ампутації

неймовірно вдячні, бо невідомо, скільки в такому стані він міг ще протягнути.

Козятинчанина негайно відправили в Бахмут, де прооперували. Через поранення медикам довелося ампутувати йому ліву руку та вказівний палець правої. Потім нашого земляка перевезли в Краматорськ, звідти доправили до лікарні імені Мечникова у Дніпро, де він пройшов операцію з реампутації.

— Ще чекають операції по зачистці, але їх кількість точно лікар сказати не може, — каже Ірина, дружина Дмитра. — Варто сказати, що Діма в гарному настрої, думає, чим буде займатися в майбутньому. Він сильний духом, тому і нам, рідним, легше. Надзвичайно сильно нас підтримують його колеги, допомагаючи всіляко. Також Діміні однокласники, мої й свекру-

Нашого земляка випадково знайшла у посадці група військових. Козятинчанин Дмитро Фінашин провів сам дві доби з важким пораненням

шині колеги, знайомі й просто небайдужі люди пишуть нам і матеріально підтримують, за що я всім вдячна.

Звістка про те, що Дмитра поранили на війні, вразила багатьох, хто його знав. Допис такого змісту написав на своїй сторінці у Фейсбук Сергій Хлобистін:

«Він мій найближчий друг з самого малечку. Діма — справжній герой! Ціною своєї руки врятував собі життя. Його історія порятунку неймовірна. Він з першого дня повномасштабної війни перебував на фронті,

захищаючи нашу свободу та мир ціною власного здоров'я, безстрашно ризикуючи своїм життям. На даний момент Діма відновлюється після важкого поранення та ампутації руки. Попереду нелегка реабілітація та протезування. Діма потребує нашої допомоги та підтримки!»

Давайте допоможемо разом стати на ноги нашому мужньому захиснику. Реквізити:

5375411501243203 Ірина Фінашина, дружина Дмитра
5167803050806574 Олена Нечай, мама Дмитра

Рак стравоходу: терміново потрібна допомога козятинчанину Сергію Костецькому

ІРИНА ШЕВЧУК

У родину Костецьких увірвалася страшна біда. Тривалий час 57-річний Сергій Костецький перебував на лікуванні, втратив багато ваги та не міг нічого їсти. Днями лікарі підтвердили страшний діагноз — онкологія, а саме рак стравоходу. Родина звертається до людей та благає допомоги.

Як розповіла газеті донька Сергія Костецького Ганна, батько все життя пропрацював на залізниці. Він слюсар козятинської дистанції колії. Сильний, в повному розквіті сил чоловік, батько, дідусь. Та хвороба підкосила залізничника.

Дійшло до того, що Сергій не міг нічого їсти, сильно схуд.

— Ми вже певний час лікуємось, неодноразово їздили у Вінницю до лікарів, — каже Ганна. — Нещодавно страшний діагноз підтвердився. Онкологія. Сьогодні (1 червня) батькові будуть проводити маніпуляцію, для того, щоб міг їсти, адже наразі він на дитячому харчуванні. Ми, як могли, тягнули свої запаси та, на жаль, вони вичерпуються. Дійшли до критичної межі.

За словами Анни, після маніпуляції, проведеної обласними лікарями, якщо все буде нормально, якщо приживеться імплант і

якщо стабілізується вага, потрібно буде проходити курс хімотерапії. І за словами лікарів, він буде не один.

— Ніколи навіть і уявити не могла, що будемо просити про вашу допомогу, — звертається до людей Ганна. — Ми дуже потребуємо фінансової допомоги та ширшої молитви. Будемо широко вдячні кожному.

Давайте підтримаємо наших земляків. Адже кожна перерахована гривня допоможе врятувати життя Сергія Костецького.

Номер картки на ім'я Ганни Костецької
5168742722040890

ДМИТРО ПЛОТНІЦЬКИЙ МІЖ БОЯМИ ЗНАХОДИТЬ ЧАС І ДЛЯ ПІСНІ

Наша гордість ■ У понеділок, 30 травня, на сторінці Facebook Національної гвардії України було опубліковано відео нацгвардійця Дмитра, який виконав пісню про крейсер «москва», який затонув у Чорному морі. Дмитро — наш земляк, який захищає Україну на сході нашої держави

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

Дмитро Плотницького ми не бачили вже більше ніж три роки. У квітні 2019 року випадково зустрілися з ним на стадіоні «Локомотив». Говорили про його творчість і плани на майбутнє, тоді він сказав: «Талант співати мені дала природа, але я хочу бути військовим». У травні того ж року Діма пішов на строкову військову службу, а коли вона добігла кінця, талановитий земляк став бійцем Національної гвардії за контрактом.

Коли почули ролик Національної гвардії — впізнали нашого земляка і вирішили зустрітися з мамою нацгвардійця Іриною.

— Про його військову службу я мало що знаю. Діма нічого не розповідає. Коли телефонує, більше цікавиться і переживає за нас. Про ролик пісні з відео він нам не говорив. Можливо, це у нього за браком часу другорядне. Я переживаю за нього, за його друзів на фронті, переживаю за всіх захисників України, що боронять нашу землю на передовій. А він як завжди: «Мамо, у мене все добре, як там ви і дідуся з бабусею?» Коли за телефонувати він не має можливості, то в повідомленні ставить плюстик. Це знак, що у нього все добре. Зателефонуйте ви до нього, може він вам щось більше скаже.

— А хіба до нього можна телефонувати?

— Зараз можна. Я тільки що з ним говорила.

Запитуємо Дмитра телефоном, яка ситуація на місці їхньої дислокації?

— Зараз трохи легше, ворогу трохи його чисельність вкоротили, ще й трохи відсунули, а було пекло, — каже він.

— Дімо, удачі вам, тримайтеся,

ми за всіх вас молимося, — сказали ми нашому землякові.

— Якщо молитесь, тоді було не пекло, а був армагеддон, — відповів нам Дмитро.

Після короткої розмови з воїном ми попросили маму розповісти про дитинство Дмитра.

— Дитинство у нього було хороше. Перший син, перший онук у моїх батьків. Маса уваги з самого раннього віку. Ще більше було уваги, коли він почав співати, — сказала на завершення нашої зустрічі мама бійця Національної гвардії.

— Тоді ми поїхали до Діминих бабусі Тетяни і дідуся Віталія. Ви не проти? — запитали ми у мами Ірини.

— Їдьте. Вони їздили з сином, коли він тільки став навчатися в школі № 9 на конкурси у Хмельницький, Миргород, Рівне, Київ.

З бабусею нацгвардійця ми знайомі давно. Автор статті і бабуся Дмитра однокласники. А ще був у нашому місті конкурс, в якому Козятин збирав таланти. Брав участь у тому конкурсі невідомий нам на ту пору Дмитро Плотницький. У фіналі йому журі знизило бал за те, що співаючи дуєтом з Ілоною Галінською, вони не трималися за руки. «Ви вже не маленькі», — зазначили в журі. Ми не спеціалісти визначати, у кого який вокал, але було добре видно, кого підтримують люди. Глядацький зал найбільше підтримав Ілону і Дмитра і ми про такий факт писали. Стаття не сподобалася в близьких колах до журі і сподобалася правдолюбам. Одна жінка тоді подякувала за статтю і сказала: «Плотницький — це талант! Він через пару років одну велику зірку за пояс запхне». І як у воду дивилася. Коли почалася війна,

Дмитро Плотницький нині на фронті. Але й там не перестає співати

зірка втік з України, а Дмитро захищає рідну землю. Правда, жінка мала на увазі вокальні дані співаків, а вийшло, що запах зірку за пояс у патріотизмі.

Про військові справи бійця нацгвардії ні бабуся Тетяна, ні дідуся Віталій не знають.

— Внук каже: «Дідуля, ми

переможемо, закінчиться війна у мене буде півтора місяця відпустки і ми все зробимо, що ти намітив».

Бабуся згадала, коли Діма був у початкових класах, вона поїхала з ним на пісенний конкурс у Рівне.

— Розраховували, що Дмитрик заспіває пісню і додому поїде-

мо, — розповідає вона. — А Діма вийшов до фіналу. Кажуть у журі: який додому, йому завтра у фіналі співати. У фіналі Діма зайняв перше місце і нам знов кажуть: яке додому, завтра в парку «Гала концерт». Я втомилася, діда на виручку викликаю. Він прямо із роботи приїхав у Рівне.

Божої опіки тобі, солдате

Відео, яке поширило «Східне оперативно-територіальне об'єднання Національної гвардії України» швидко розійшлося інтернетом, але люди думають, що боєць, що виконує пісню, харків'янин. Бо у дописі було вказано: «Гвардієць з Харкова». Але в будь-якому разі ми знаємо, що Дмитро — козятинчанин і пишаємося нашим земляком. Ось згаданий допис:

«Гвардієць з Харкова Дмитро захищає Україну на сході. Між боями захисник знаходить час і для пісні. Мужній, сильний та незламний, інколи через біль, страх та відчай, але завжди з вірою у перемогу та пісню в серці. Пісня — це теж зброя, навіть

письменниця Леся Українка писала: «Вигострю, виточу зброю іскристу, скільки достане снаги мені й хисту».

Українці співуча нація і пісні — протитрута для нас від величезного зла на ім'я «війна». Нехай ця пісня, надихатиме кожного українця до протистояння з ворогом на всіх фронтах.

З Україною в серці, з піснею до перемоги!»

У соцмережах багато коментарів до відео, де співає Дмитро:

«Вперше чую таку чудову пісню, виконану з такою майстерністю, що гордість бере за нашу молодість... Перемоги вам, дорогенькі, і щастя в подальшому житті», —

написав Михайло Борисов. «Божої опіки тобі, солдате. Повертайся додому з перемогою», — написала Людмила Кравчук.

«Гордість наша. З такими козаками перемога буде за українським народом. Чекаємо виконання твоїх пісень під мирним небом України. Слава Україні. Героям Слава!!!» — пише Володимир Загоруйко.

ДИВІТЬСЯ ВІДЕО
НА KAZATIN.COM

Просто зчитайте QR-код камерою Вашої мобілки та дивіться відео! (Має бути встановлена програма QR Reader з Андройд-маркета або аналогічна)

Хореографічний флешмоб у міському сквері

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

У п'ятницю, 27 травня, в міському сквері пройшов черговий розважальний «Культурний десант». Цього разу дітей розважали хореограф міського будинку культури Надія Бортюк зі своїми вихованцями.

Пані Надія була в роботі, то ж що відбувається в парку, нам допомогли розібратися заступник директора міського будинку культури Лариса Ромасько та

начальник відділу Козятинської культури Світлана Рибінська.

— Відділ культури організував захід для дітей і батьків нашого міста, які проводять час у парку. Вони коли чують, що почався захід — завжди підходять і стають його частиною, — каже Лариса Ромасько. — Сьогодні — це хореографічний флешмоб і він співпав із завершенням у школах навчального року. Діти, які добре вміють танцювати, виконують елементи танцю, це

під силу повторити дітям, що гуляють у парку.

— Такі заходи в сквері у нас називаються «Культурний десант». Вони короткі, без анонсів, без реклами, для тих людей, які знаходяться поруч і приходять, коли чують звук музики, — розповідає Світлана Рибінська. — Такі заходи різносторонні. Сьогодні «Хореографічний флешмоб» організувала керівник хореографічного колективу міського будинку культури Надія

Бортюк.

Ще ми запитали у начальниці Козятинської культури, чи є в хореографічному колективі діти сімей вимушених переселенців?

— Звичайно є. Це діти зі східної та південної України, з міста Харків. Діти Київщини та Чернігівщини вже поїхали до рідних домів, — сказала вона.

Тим часом діти виконували хореографічні вправи разом із тренером хореографічної групи

і танцювальним колективом. Від якоїсь півгодини заходу діти отримали масу позитивних емоцій.

Тренер після завершення флешмобу подякувала учасникам за гарно виконану роботу. Подякувала діткам, які долучилися до розважального заходу. Подякувала батькам за допомогу в проведенні флешмобу. На завершення своєї коротенької промови вона сказала: «Приходьте, Надія Григорівна чекає на вас».

У ДЕНЬ ЗАГИБЕЛІ БУЛО РІВНО ДВА РОКИ, ЯК ВІН ПІДПИСАВ КОНТРАКТ

Пам'ятаємо ■ У перші дні повномасштабного вторгнення Глуховецька громада втратила Дмитра Ковалю. Підрозділ, у якому служив військовий, боронив Херсонщину. Туди зайшли окупанти і вбили нашого земляка. Йому було лише 22 роки, він пів року як одружився і ще навіть не встиг стати батьком, як війна обірвала його життя

ОЛЕНА УДВУД

Дмитро Коваль народився і жив у Глухівцях. Ходив до місцевої школи, потім поїхав до Києва, де вивчився на столяра-оббивальника меблів. Ще з юних років почав сам заробляти, щоб і самому на своїх ногах стояти, і мати змогу допомогти рідним.

— Він завжди допомагав мамі, — розповідає Ольга, сестра нашого Героя. — Мама народила разом зі мною в один рік, я — старшого сина, мама — молодшу сестричку. То він ще навіть як вчився, підзаробляв трохи, якісь памперси купував. Мама каже, не треба, хай гроші будуть у тебе. Приїжджав постійно, привозив. Старався заробити, викрутитися, ніколи в мамі не брав гроші. Все сам добивався.

Дмитро був цілеспрямований. Якщо вже чогось хотів — робив усе, аби це здобути. Два роки тому хлопець вирішив стати військовим і підписав контракт зі Збройними силами України.

— Він знайшов себе у військовій справі, — продовжує Ольга. — Він робив у магазині побутової техніки в Козятині, робив у Києві охоронцем, працював столяром. Знаходив роботу, місяць, два-три чи півроку поробив і міняв роботу. А це каже: «Мала, хочу підписати контракт. Як ти думаєш, буду я там чи не буду?» Кажу: «Не знаю, якщо тобі хочеться, то пробуй. Може це твоє». Так він і пішов.

Ольга каже, сама мріяла бути військовою, але життя у дівчини склалося інакше — вона закохалася, вийшла заміж і народила двох прекрасних діток — хлопчика і дівчинку. Дмитро теж знайшов свою долю — минулого року разом із коханою відіграв весілля. Було це 11 вересня.

Сім'я для Діми була понад усе. Навіть після того, як звив своє гніздечко, він не перестав піклу-

ватися про маму, сестер і племінників. Із Ольгою вони були дуже близькі. Хоч між ними і два роки різниці, здавалося, наче вони — двійнята.

— Все життя він жив біля мене. Ми як одне ціле. Це моє життя. Мені дуже важко це все пережити. Він дочку мою хрестив. Він всю вагітність біля мене був, називав її доцюю, все віддав їй. Я кажу: «Дім, давай вже мені племінників, так уже хочу потішитися твоїми дітьми!» А він каже: «Поки доця не підросте, ніяких дітей, — розповідає Ольга, не стримуючи сліз. — Це було, як на місяць приїхав у відпустку, він мою Соню постійно в садочок і з садочка водив. О сьомій ранку прийшов до мене додому, а є що пройтися. Кажу: «Це тобі не хочеться поспати?» Він до мене: «Так, вдягай мою доцю». Взяв на руки, пішов вже у садочок.

Дмитро захоплювався машинами, вмів їх лагодити. Він завжди мріяв придбати власний автомобіль і здійснив свою мрію

Дмитро захоплювався машинами. Дуже хотів купити собі автівку і таки зробив це. А ще заробив на власне житло і повіз рідних на море.

— Він машиною взагалі мав, — згадує Ольга. — Для нього машина — це було як заповітна мрія. Він постійно про машини говорив, дивився машини. Думав, а може таку, чи може іншу взяти. Це було його життя. Було якось в лісі заглохла машина, він пригнався пішки, взяв автомобіль і каже: «Ти йди додому, а я зроблю і приїду».

На службі Дмитро теж частенько займався машинами. Коли приїжджав додому, розповідав,

як ремонтував танки, як лагодив автівки іншим військовим. Словом, знання, отримані в тилу, дуже знадобилися хлопцеві, коли він долучився до лав ЗСУ. Ольга дуже пишалася тим, що брат став військовим.

— Я йому кажу: «Дім, приїдь у відпустку в формі, хоч сфотографуюся з тобою. Я так люблю пройтися з тобою, щоб похвалитися, що ти в мене військовий!» Але він каже: «Мені у формі там набридло, я майже цивільне не вдягаю, але заради тебе, мала, приїду в формі». Приїхав, такий широкоплечий, гарний, з шевронами.

Нещодавно нашому земляку дали звання старшого солдата і він цим дуже пишався, адже прагнув просування по службі.

— Він хвалився другу Жені, він також служить, ми дзвонили йому і Женя каже: «Прийшов у формі, такий радий, форма нова, вже цей шеврон старшого солдата і каже: «Я вже біля комбата, нічого не боюся. Мені так класно». Хоча вагався, чи підписувати контракт, — говорить Ольга.

У березні Дмитро планував повернутися додому у відпустку. Попросив сестру до того часу поклієти в квартирі шпалери, щоб коли приїхав, було гарно. Він був сповнений жагою до життя. Мав свої плани і мрії. Але рашистська куля усе перекреслила. Дмитро Коваль загинув на Херсонщині. Того дня, коли це сталося, було рівно два роки, як він доєднався до лав ЗСУ.

— Там виходить дві заправки по одній стороні і по другій стороні, то він з боку заправки був, я так зрозуміла, що там ще приватний сектор був, от звідти, з-за будинків прилетіла черга, — розповідає Ольга. — Нам сказали, що застрелили його в шию, експертиза прийшла. Я шукала контакти і з моргом, і з кладовищем, щоб все знати і на міністерство так само пишемо листи, щоб його перепоховати. Я розумію, що там зараз окупація і ми не зможемо його забрати на перепоховання поки що. Але з моргом ми зідзвонилися, нам прислали повідомлення про те, що його застрелили в сонну артерію. Потім добилася фотографій, скинули — там на шії немає поранення. Я не бачила поранень ні по тілу, ні в шії, ніде. Не знаю навіть, кому вірити. Що з ним дійсно сталося?

Звістка про те, що Дмитра вже немає, боляче вразила всіх. Ба-

Дмитро із сестрою Ольгою були нерозлучними. Дівчина пишалася тим, що брат став військовим

Сім'я для Діми була на першому місці. Він завжди піклувався про маму і сестер

бусі вирішили не розповідати, бо не знали, як вона це переживе. Вона дуже любила Діму, винячила його з маленького, віддала йому практично все своє життя. І Діма любив бабусю, на-

віль квартиру придбав по сусідству з нею.

— Але бабуся, мабуть, відчула і померла, — каже Ольга. — Навіть місяця не прошло після загибелі братика.

Жежелівчани у жалобі: на війні загинув Богдан Вік

«Найкращих забирають небеса». Своє життя за Україну віддав 29-річний Богдан Борисович Вік — мешканець Жежелева, Глуховецької ТГ.

«Широ сумуємо з приводу непоправної втрати нашого Героя. Віддав життя за Украї-

ну. Вік Богдан Борисович. Навічно — 29. Захищаючи рідну землю, загинув люблячий син, ріднесенький братик, коханий чоловік та найкращий тато, добрий друг, надійний товариш, вірний син України! Співчуття рідним і близьким. Найкращих

забирають небеса», — повідомила на сторінці Сільський будинок культури Світлана Слободяник

Редакція висловлює щирі співчуття рідним та близьким. Вічна пам'ять Герою!

ВІН МРІЯВ ПРАЦЮВАТИ В ДБР ТА ВСЕ ПЕРЕКРЕСЛИВ ВОРОГ

Втрата ■ У неділю, 29 травня, на площі нашого міста проводжали в останню земну дорогу Героя Артура Турляка. Загинув він від ракетного удару в Запорізькій області. За словами друзів Артура, всього на місці дислокації загинуло 27 бійців, з яких 9 спецпризначенців були вінницькими КОРДівцями, а серед них і Артур

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

Спочатку з вінницькими кордівцями прощалися в обласному центрі. Мітинг-реквієм на площі нашого міста був призначений на 13.30. Але церемонія прощання у Вінниці затягнулася. У назначений в Козятині час траурна колона тільки вирушила з Вінниці.

Біля дому Артура сусіди Героя влаштували своєму земляку живий коридор. Коли автівка з тілом КОРДівця зробила перед його будинком останній поворот, сусіди опустили на коліна. Людей біля будинку Героя було багато. Хтось мав бажання їхати на площу. Тільки через відсутність транспорту не у всіх була можливість. Всього не передбачиш, а сусіди — молодці.

— Живий коридор Артуру, як і сам Герой України останеться в нашій пам'яті на всі роки, — каже сусідка Євгенія. Ми запитали у неї, яким був Артур?

— Це був добрий син, хороший чоловік, добрий батько, чудовий сусід і винятково показовий зять. Ми його знали маленьким, ми його знали, коли він став сім'янином. Про такі сім'ї, як у них, можна писати книжки. У нього було багато планів. Мріяв працювати в ДБР (Державне бюро розслідувань). Саме для того він пішов вчитися до академії. Матері у всьому допомагав. Дружину і доньку, як то кажуть, на руках носив, — розповіла сусідка Євгенія.

Побувши в батьківському домі хвилин 15, траурна процесія взяла курс на площу.

На площі зазвучала «Пливе кача» і всі, хто прийшов провести Героя КОРДівця, опустили на коліна. Мітинг-реквієм відкрила заступник директора міського будинку культури Лариса Ромасько. Вона зупинилася на коротенькій біографії Героя.

— Народився Артур 1 січня 1993 року в місті Козятині. Після закінчення навчання у ліцей-школі вступив до Козятинського залізничного училища, де здобув професію оглядач-ремонтник вагонів. Потім був призваний на дійсну військову службу. Після демобілізації три роки служив рятівником МНС. Потім переїхав до обласного центру і вступив до реформованої поліції на посаду поліцейського і був зарахований на конкурсній основі до загону спецпризначення КОРД. КОРД — це елітний підрозділ, який швидко реагує на будь-які екстремальні виклики мирних буднів. Коли почалася війна, старший лейтенант Турляк, інспектор 4-го взводу 1-ї роти пішов на передову.

22 травня вірний присязі захисту Батьківщини потрапив під авіаудар у Запорізькій області і загинув. В Артура залишилися батьки, брат, дружина і маленька донечка Каріна, якій лише 6 років, — сказала ведуча прощального мітингу і передала слово священникам Православної церкви України.

На площі лунає «Пливе кача». Попрощатися з Героєм прийшла величезна кількість людей

Заупокійну молитву провели настоятель храму святого Іллі отець Роман, настоятель храму Покрови пресвятої Богородиці отець Василь, отець Валерій із Залізничного та отець Микола з Кордишівки.

Після служби Божої до слова запросили міського голову Тетяну Єрмолаєву та побратима Артура. Міський голова сказала, що під ворожий обстріл потрапила еліта української поліції, подякувала батькам за сина і всім тим багатьом присутнім, які прийшли провести Героя в останню путь.

Побратим мав на меті багато чого сказати, але комок в горлі не дав цього зробити навіть чоловіку, який бачив на війні все. Сказав, що Артур справжній чоловік і справжній друг, і він був взірцем підрозділу КОРД.

На площі знов заграла «Пливе кача» і побратими козятинського КОРДівця підняли свого друга на плечі та взяли курс до Алеї Слави.

На міському кладовищі ще одну заупокійну молитву за загиблим воїном провів отець Василь Влізло. В знак шани під час погребіння Героя, прогрімів салют від почесної варті Козятинської поліції.

Ми хотіли знайти когось із однокласників Артура, але в такій

Артура, як і всіх загиблих разом з ним КОРДівців, поховали в закритих трунах. Без сліз дивитися на горе дружини та матері було неможливо

кількості людей не змогли цього зробити. Від однієї з груп друзів КОРДівця ми дізналися, що всіх їх загинуло 27 і 9 з них були вінницькими поліцейськими.

— По-чоловічому з українськими КОРДівцями ворог справитись не міг. Він це зробив через корегувальника вогню забороненими для ведення війни сна-

рядями. Вічна пам'ять йому, — сказали друзі загиблого воїна.

З усього, що ми почули на прощальному мітингу, він горою стояв за батьків, сім'ю, горою стояв за український народ. В знак шани і пам'яті земляки на могилу Героя поклали гору живих квітів. Вічна пам'ять, спи, захисник України, спокійно.

Сусіди зустрічали Артура стоячи на колінах. «Живий коридор Артуру, як і сам Герой залишиться в нашій пам'яті на всі роки», — казали вони

Поховали Артура Турляка на міському кладовищі. Під час погребіння Героя, прогрімів салют від почесної варті Козятинської поліції

ХАРКІВ'ЯНКА ПРО КОЗЯТИНЧАН: «МІСЦЕВІ ЛЮДИ НАДИХАЮТЬ»

Реалії ■ Анна надзвичайно талановита і мила дівчина. Вона вивчає комп'ютерні технології і малює на футболках. Зараз мешкає у нашому місті. Сюди вона потрапила, тікаючи від війни. Чому вирішила поїхати, через що довелося пройти і як наші люди повернули надію — про все це і не тільки говорили з героїнею нашої історії

ОЛЕНА УДВУД

Анна Зінчук — корінна харків'янка, студентка Української інженерно-педагогічної академії. Попри те, що змалку захоплюється творчістю, обрала для себе зовсім не творчу галузь — дівчина навчається за спеціальністю інженера-педагога з комп'ютерних технологій. — Взагалі я хотіла на комп'ютерну спеціальність, але вступила на бюджет у цей університет, щоправда він більше з педагогічним нахилом, — розповідає Анна. — Тобто нас навчали ІТ (мова програмування, бази даних тощо), але паралельно нас ще готували бути педагогами. Я навіть мала викладацький досвід — працювала вчителем у школі інформатики. У мене була практика по університету і я влаштувалася на роботу.

НАЙЧАСТІШЕ ГАТИЛИ ВНОЧІ

До 24 лютого дівчина жила звичайним життям — лекції в університеті, зустрічі з друзями і коханим. Повномасштабна війна зустріла Анну у Чернігові — вона поїхала до свого хлопця, оскільки університет знову перейшов на дистанційне навчання. Того ранку, о четвертій годині її розбудив коханий і сказав, що почалося вторгнення. Вони спакували «тривожну валіжку», втім необхідних речей виявилось настільки багато, що аби їх розмістити, довелося брати цілих три.

— Спочатку ми бігали в підвал з трьома валізами, — згадує Анна. — Але це важко, тому що спускалися сходами, ліфтом користуватися ж небезпечно, бо може зачинитися. Потім стали ходити з меншою кількістю речей, їжу з собою брали. Сиділи в підвалі, коли гриміло, перещікували. За всі три тижні, що ми були в Чернігові, ми жодного разу не ночували в квартирі. Ночували весь час у підвалі, перенесли туди кушетку. В квартирі тільки ходили готувати їсти.

Анна каже, що прослідкувала певну закономірність — ворожі

війська найбільше гатили рано-вранці, з години після обіду, а найбільше вночі. Останнє її дуже дивувало, адже скрізь була суцільна темрява — у тому мікрорайоні, де мешкає її хлопець, вимкнули усе освітлення. Тож довелося прилаштуватися до цього «графіка».

— Коли побачили заграву, як там бахає і небо стало червоним, — розповідає дівчина. — І ти стоїш на кухні, скло трясеться, ти трясешся і біжиш. А у нас ще плита біля вікна стояла. Виходить кухня і стіна, опорна, швидше за все. Ми одразу за що стіну і в коридор, присідаємо і чекаємо, поки стихне. Це якщо не встигли вибігти. Тому що бігти, коли там бахає, небезпечно.

ДОЛЯ ПРИВЕЛА В КОЗЯТИН

Сім'я дівчини залишилась у Харкові. Коли почалися сильні обстріли, на деякий час вони виїхали за межі міста. Сама ж Анна протягом усіх трьох тижнів намагалася разом зі своїм хлопцем покинути Чернігів. Але вони не мали ані власного транспорту, ані когось, хто б міг їх вивезти. Дівчина каже, що їм просто пощастило знайти добру людину, яка допомогла їм виїхати з Чернігова.

Поїздка весь час відкладалася, тому що треба було їхати через Київську область, а там неодноразово запроваджували тривалу комендантську годину. Та й покинути Чернігів було завданням не з простих — довелося петляти по місту, оскільки не всі шляхи були безпечними. Попри всі перешкоди, їм вдалося виїхати. Анна каже, їхали просто в нікуди. Подумали, що головне дістатися у безпечне місце, а там що буде, те буде.

— Сюди приїхали знайомі нашої сусідки, яка була з нами в колоні, — розповідає Анна про те, як потрапила до Козятина. — Вона мала їм віддати папуг. Ми скооперувалися і поїхали разом із нею. Спочатку заселилися в гуртожиток. Нам допомагали люди. Ми ходили по магазинах, на ринки, почали знайомитися з

новими людьми. Нам давали гуманітарну допомогу: і продукти, і одяг, і навіть постільну білизну. Буквально все, що необхідно. Подушки, ковдри — люди все давали просто так, щоб допомогти нам стати на ноги. Якщо чесно, коли почалася війна, я дуже зневірилася, не хотіла працювати, взагалі нічого робити. Пустота в мене була всередині. А місцеві мешканці мене надихнули, наповнили мене надією, що я жива, все добре, можна продовжувати жити.

«КОЛИ Я СЮДИ ПРИЇХАЛА, БУЛА ЗДИВОВАНА»

Анна каже, хоч вона і з великого міста, їй досить комфортно у невеликих населених пунктах. Так, вона звикла користуватися метро, але гамір Харкова, засилля висоток і майже повна відсутність зелені у центрі міста їй не подобаються. Навіть там вона жила у спокійному мікрорайоні, де багато дерев.

— І тут мені так само, як і там, — каже дівчина. — Тут простіше повітря, природа.

Зараз Анна з коханим перебралася з гуртожитку до будинку.

У перші тижні війни Анна зневірилася і не хотіла нічого робити. А у Козятині змогла повернутися до творчості

Люди просто віддали їм хату з невеликою ділянкою поряд, сказали — йдіть і живіть. Потроху дівчина вже облаштувалася на новому місці.

— Я навіть садівництвом почала трохи займатися, — продовжує Анна Зінчук. — Почала вирощувати авокадо в горщику. Знайшла, як його правильно треба посадити, щоб він пустив коріння. Він зараз у мене розколовся і пускає корінці. Оскільки нам дали будинок, в якому є ділянка землі, ми почали її розчищати. Думаємо, може садити щось будемо, щоправда, ми не особливо вміємо, але навчимося.

Доброта і чуйність козятинчан дуже вразили нашу співрозмовницю. Анна каже, що у великому місті люди байдужі одне до одного. Натомість тут тобі завжди радо допоможуть, чим зможуть.

— Я дуже скептично ставилася до людей, — зізнається дівчина. — Коли сюди приїхала, була реально здивована, що стільки чуйності, допомоги, стільки добра! Я шкірою відчуваю добро. Мої батьки залишилися в Харкові і ті їх знайомі, які поїхали, навіть не згадують їх. Мама роз-

Війна змусила Анну переїхати до Козятина. Дівчина вже облаштувалася на новому місці і повертатися назад поки не збирається

повіла, що один знайомий, який займається гуманітарною ще з 2014 року, підкинув їй їжу, крупи. І це одна людина, і те тому, що знайомий, тому що знав мого батька все життя. Війна розставила все по своїх місцях, розкрила, хто є хто.

МАЛЮЄ НА ФУТБОЛКАХ

Анна — творча особистість. Із дитинства дівчина захоплюється малюванням.

— Я малювала, скільки себе знаю, — розповідає дівчина. — Маму дивувало, що можу змалювати картинку один в один, хоча мене ніхто не навчав малюванню. Я вчилася сама, просто весь час малювала. Техніка напрацьовувалася на практиці.

Трохи менше ніж півроку тому, харків'янка стала малювати на футболках. Почалося все з того, що одного дня вона побачила футболку і подумала, що чогось не вистачає. Вирішила знайти простий у виконанні малюнок і спробувати перенести його на тканину. Порадилася з подругою, яка навчається в академії дизайну та мистецтв, погуглила, які для цього потрібні фарби і взялася застосовувати отримані знання на практиці.

— Мені сподобався і сам процес, і готовий виріб, — ділиться враженнями Анна. — Я зрозуміла, що щось у цьому є. Перша моя робота вийшла нормальною, але її я робила не зовсім правильно, тому що спочатку треба ґрунтувати тканину, потім наносити фарбу. Ґрунту у мене тоді не було, була лише фарба. Це впливає на стійкість самої картинки. Практика напрацьовується з досвідом. Робиш — виходить краще, не робиш — залишаєшся

на тому ж рівні.

Натхнення дівчина черпає з Пінтереста. Це — соціальний фото-сервіс, де велика кількість картинок. Їй подобаються ескізи на татування, бо вони лаконічні і досить зручні, символізм, абстрактні малюнки з поєднанням різних кольорів та естетика рук.

— Не знаю чому, але мені подобається, коли зображуються руки, як вони тримаються чи тягнуться, — каже Анна. — У мене навіть такі футболки є. Намалювати я можу, в принципі, будь-яку футболку. Але розмашисті малюнки я сама не дуже люблю. Хоча це все від настрою залежить. У мене є одна футболка, на якій я намалювала крила, величезні, на всю спину. До того ж різні: одне біле, інше чорне. Всі надають цьому значення, хоча насправді у мене просто закінчилася біла фарба. Багато хто каже їй ян, добро і зло. Купу додумали теорій.

Дівчина вже навіть сторінку в інстаграм створила, де показує, як виглядатиме футболка, ще до того, як її зробить. Усе за допомогою сучасних технологій.

— Паралельно ще вчилася у фотошопі працювати, — розповідає харків'янка. — Мені подобалося ретушувати фотографії, малювати в фотошопі. Хлопець подарував мені графічний планшет на Новий рік. Намагаюся опанувати діджитал, ще працюю над цим, але в фотошопі орієнтуюся. Почала вчитися вже більше не на матеріалах, а віртуально і об'єднала це в одну галузь — віртуально я роблю футболки, на сторінці у мене моделі футболок, зроблені у фотошопі, але в житті цей виріб виглядає точно так само, як і на картинці.

КУМЕДНА ІСТОРІЯ НА КОШОВОГО І ГОСПОДАРИ НА СУСІДНІЙ ВУЛИЦІ

Гарний приклад ■ На гарячу лінію газети «RIA-Козятин» звернулася мешканка вулиці Олега Кошового. Вона повідомила, що на її земельній ділянці росте велика береза, а гілля дерева торкаються вікон. «Просила допомоги у міській раді, щоб зрізали дерево, та мені відмовили, — каже жінка. — Приїжджайте і все самі побачите». Ми поїхали. Але ця історія буде не про березу, а про дбайливих господарів

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

Коли ми приїхали за вказаною адресою, не знайшли ніякої берези: ні високої, ні малої. Чоловік, який там проживає, розводить руками: «Немає тут берези». Берези і справді немає, зате є добротний паркан біля багатоповерхівок на сусідній вулиці. От про нього і розкажемо.

— Ідея щось створити біля будинків 71/73 вулиці 8 Гвардійська у нас виникла ще минулого року, — каже голова ОСББ Дмитро Поплавський. — На той час ми мали дві проблеми. Справа в тому, що в дворі наших двох будинків збиралося багато дітей. Тільки у 71 будинку їх близько п'ятнадцяти. Щоб діти не вибігали на дорогу, потрібно було від дороги зробити огорожу. У фінансовому плані це було важко. Вирішили спочатку накопичити кошти, а потім замовити паркан. Друга проблема — між нашими будинками повиростали високі бур'яни і з цим також потрібно було щось робити. З парканом, як я вже казав, вирішили зачекати до наступного року, а бур'яни — скосити і на їхньому місці висадити фруктові дерева.

— Які ви дерева посадили?

— Вишні, черешні та яблуні. Тепер між будинками бур'янів немає, фруктові дерева прижи-

лися. Туди, далі за огорожею із автомобільних скатів, висадили троянди. А паркан ми так поставили, що він з одного боку загорожа від дороги дітям, а інша його функція — що він є огорожею майданчика для літніх людей нашого двору. Бабусі можуть тут відпочивати з онуками. Для малят ми поставили пісочниці. Діти граються в пісочниці, а їхні бабусі сидять на лавочках і любуються своїми онучатами.

— Творців вашого садка-майданчика можете назвати?

— Творці — це всі мешканці наших будинків, до каси всі гроші давали. Серед активістів, які допомагають ще й фізичною працею, це Сергій Янкевич, Валентин Порхун, Денис Коломієць, Петро Кондратюк. Ми зробили майданчик, який багатьом подобається і це нас надихає, щоб робити ще щось корисне і ще краще. Плануємо поставити дітям гойдалку. У нас є тут дитячий майданчик, тільки він за будинком за номером 75. Планів на майбутнє у нашого ОСББ є багато.

— Як ви вирішували фінансове питання, це була фіксована сума чи давали, хто скільки може?

— ОСББ виділило кошти на дерево. Матеріал ми завезли до знайомого і він з нього зробив штахети. Ми купили стовпчики,

Тепер діти в пісочниці можуть гратися безпечно. Та й для людей старшого віку є де присісти

фарбу, робота наша. Так значно дешевше і приємніше, ніж наймати працівників. Ми не столярі-спеціалісти, але коли роботу робити з душею, то виходить не гірше ніж у фахівців.

— Які у вас плани на майбутнє?

— В нашому ОСББ ще є багато проблем, але основна і невідкладна — водяна структура і каналізація. Система водної магістралі настільки вичерпала свій ресурс, що з наступного понеділка мають прийти спеціалісти водоканалу. Трохи бракує коштів для всього задуманого, але все одно ми будемо його робити, тому що чиста вода — це питання № 1. Головне, що до будь-якого проекту, який ми розпочали, люди долучаються

і фізично допомагають. Ми молоді, всього-на-всього 20 років, як ми створені. У нашому ОСББ є двірник і прибиральники під'їздів.

— То ви в цьому плані вже довгожителі. Є завершені проекти, якими можна пишатися?

— Чи пишатися не знаю, а завершені проекти є. Замінили гребені на покрівлі дахів. Старі коньки відслужили свій ресурс і через них протікала вода. Ми їх замінили в першу чергу. Ще треба у двох будинках замінити вікна. Тоді був вибір чи замінюємо вікна, чи робимо тротуари. В зв'язку з тим, що більшості мешканців будинку набридло болото — вибрали тротуари. Тро-

туари ми зробили класні. Зараз знов дилема: замінювати вікна чи займатися водою. Вирішили, що вода важливіша.

— Чи обговорювали на зібранні ОСББ, як би хотіли назвати свою вулицю після перейменування?

— Ми з цього приводу ще не збиралися, — каже пан Дмитро. Та до розмови підключається Валентин Порхун: «Я пропонував би вулицю 8-у Гвардійську перейменувати на вулицю Добра. Ця вулиця — південні ворота Козятини. Вулиця Миру є, вулиця Щаслива є, а вулиці Добра ще немає. Нехай кожен, хто повернувся з Білоцерківської траси в Козятин, починають свою мандрівку містом з вулиці Добра».

У перерві між роботами. Голова ОСББ 8-ої Гвардійської 71/73 з сусідами ставлять паркан, щоб на дорогу не вибігали діти

Місцеві мешканці навели лад на майданчику. Мають ще багато планів

ПРО КОЗЯТИНСЬКІ ВУЛИЦІ, ЯКІ ЗАБУЛИ ДЕКОМУНІЗУВАТИ

Отакої ■ Останнє до цього часу масове перейменування вулиць у місті сталося шість років тому. Тоді змінили назви 31 топоніма, які стосувалися Радянського Союзу. Але двійко забули, ще одна — під питанням. Розповідаємо, що це за вулиці і що вони возвеличують

ОЛЕНА УДВУД

У 2016 році Козятин нарешті прощався з вулицею Комсомольською, Радянською, провулками Колгоспним та Піонерським. Їх перейменовували в рамках виконання закону, що в народі відомий як «Закон про декомунізацію». Ці типові для СРСР назви яскраво відображають радянське минуле: як комсомоли, так і піонери з колгоспами асоціюються у нас із Радянським Союзом. Перейменувати перейменовували, але про деякі забули. Тому до цього часу козятинчани спокійнісінько собі крокують вулицею Пролетарською, навіть не замислюючись над тим, що вона також підпадає під так званий «Закон про декомунізацію».

ЧОМУ ПРОЛЕТАРСЬКУ ТРЕБА МІНЯТИ?

Ще сім років тому Український інститут національної

пам'яті випустив роз'яснення стосовно того, як і що перейменовувати в рамках закону «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки». У цьому збірнику є цілий перелік прізвиськ і назв, які підпадають під дію вищезгаданого закону. І назва «пролетарський» якраз і потрапила до цього списку.

Пролетарі — це один із фундаментів, на якому трималася ідеологія комунізму і радянського тоталітаризму. Згадайте лишень відоме гасло часів СРСР «Пролетарі всіх країн, єднайтеся». Варто нагадати, що саме ця фраза була зображена на Гербі Радянського Союзу.

Ось що пише про назву «пролетарський» Український інститут національної пам'яті:

«Особливо масштабними по-

дібні назви були напередодні та у ході масових відзначень чергових річниць Жовтневого перевороту 1917 року та пов'язаного з ним встановлення радянської влади, зокрема й на території України. Жовтневий переворот 1917 року в офіційному радянському дискурсі називався саме «пролетарською революцією», що встановила «диктатуру пролетаріату», яка передбачала фізичне винищення «класово ворожих елементів».

Назва «Пролетарська» безпосередньо пов'язана з Жовтневим переворотом 25 жовтня (7 листопада) 1917 року, встановленням радянської влади на території України або в окремих адміністративно-територіальних одиницях, переслідуванням учасників боротьби за незалежність України у ХХ столітті, комуністичною тоталітарною ідеологією та діяльністю комуністичної партії, агресивною зовнішньою політикою СРСР, а також містить символіку комуністичного тоталітарного режиму».

Додамо, що назву «пролетарський» широко використовували ще й у найменуваннях військових формувань Радянського Союзу.

ПОЛК, ЯКИЙ ПРИВІВ ДО НАС РАДЯНСЬКИЙ ПОРЯДОК

Окрім Пролетарської, у Козятині заховався ще й провулок Тарашанський. Його назва також

Пролетарська — досить типова назва для радянської доби. Пролетарі були складовою комуністичної ідеології. Фото ілюстративне

увійшла до переліку топонімів, які Український інститут національної пам'яті радить перейменувати.

«Тарашанська — на честь Тарашанського полку 1-ї Української радянської дивізії, сформованого радянською Росією восени 1918 року в «нейтральній зоні» на території Чернігівської губернії для збройної інтервенції та встановлення радянської влади в Україні», — йдеться у рекомендаціях Українського інституту національної пам'яті.

Тарашанський полк не просто активно допомагав більшовикам захопити владу на території України. Це — саме те збройне формування, яке причетне до встановлення радянської влади конкретно у Козятині.

Наприкінці лютого 1919 року, коли місто було під контролем військ Директорії УНР, Перша Українська радянська дивізія пішла в наступ на Козятин. Тарашанський полк відкинув бійців Директорії і заволодів містом. Наступного дня командир Боженко разом з іншими військовими Тарашанського полку виступали на території сучасного міського скверу. До речі, вулиця Боженка у Козятині теж була, втім шість років тому її перейменовували. А про Тарашанський провулок чомусь забули.

Додамо, що одним Козятином Тарашанський полк не обмежився і рушив далі, захопивши цілу низку інших населених пунктів, серед яких Бердичів, Вінниця, Житомир і Чуднів-Волинський.

Назва під питанням

Ще у Козятині є вулиця 9 Січня і провулок із такою ж назвою. Здавалося б, звичайнісінька дата. Що тут такого, що вулиця названа на честь якогось там 9 січня. Та справа в тому, що 9 січня — то насправді не звичайнісінька дата. Ця вулиця увіковічне події, що поклали початок революції 1905–1907 років. На уроках історії ви напевно чули про «Криваву неділю». Цим терміном назвали розстріл мирної демонстрації робітників у Санкт-Петербурзі. Люди прямували до резиденції імператора Миколи II, щоб передати петицію із проханням поліпшити умови життя. Перед

палацом демонстрантів атакувало царське військо. Як наслідок, за приблизними підрахунками дослідників, близько сотні людей загинуло, ще близько 300 отримали поранення. Сталося це 9 січня 1905 року за старим стилем. І саме ця подія стала каталізатором революції 1905–1907 років.

Формально 9 Січня не підпадає під Закон про декомунізацію, оскільки перейменуванням підлягають назви, які стосуються Жовтневого перевороту 1917 року і встановлення радянської влади на території України. Та й у переліку назв, які Український інститут національної

пам'яті рекомендує до перейменування, 9 Січня теж немає. Але є одне але. Події, що відбулися після Кривавої неділі, стали передумовою до наступної революції 1917-го і Жовтневого перевороту зокрема. До того ж, сам Ленін був учасником революції 1905 року — вже тоді він виступав за встановлення «диктатури пролетаріату». І беззаперечно події 1905–1907 років широко використовували в радянській ідеології. Не дарма ж у часи СРСР з'явилися вулиці на честь 9 Січня і випускалися марки, присвячені 80-річчю «Першої російської революції».

Дві вулиці можуть назвати інакше

У Козятинській громаді готуються до чергового перейменування вулиць. Ще 20 квітня міський голова Тетяна Єрмолаєва на своїй сторінці у Фейсбук повідомила про намір розпочати процес дерусифікації вулиць і провулків

у Козятині. Громаді запропонували на обговорення 28 вулиць і 6 провулків, які хочуть перейменувати. До переліку увійшли Пролетарська і 9 Січня. Натомість провулок Тарашанський поки залишається поза увагою

Потрібна допомога махнівчанці Софії

Родина Задвернюків, що проживає у Махнівці, потребує фінансової підтримки небайдужих у лікуванні їхньої доньки.

Софії Задвернюк 14 років. Як йдеться в дописі її мами Вікторії, дівчина зараз знаходиться в інституті раку ім. Ломоносова у Києві.

«Одну нирку видалили в дитинстві, а на другій з'явилась злоякісна пухлина, яка швидко розростається, з підозрою на онкологію нирки. Лікування дороге-вартісне. Мама не в змозі оплатити таке дороге лікування. Звертаюсь до вас з проханням допомогти, адже навіть невелика сума чи репост допоможуть зберегти життя», — йдеться в дописі.

Номер картки мами:

5167490129958303 Задвернюк Вікторія

Пограбував односельчанку

АНАСТАСІЯ КВІТКА

Грабіжника, який заволодів чужими грошима, поліцейські затримали протягом години після вчинення злочину. За такий злочин, вчинений в умовах воєнного стану, правопорушнику загрожує до 10 років позбавлення волі.

За словами начальника Відділення поліції № 1 Хмельницького районного відділу поліції Володимира Олексюка, 28 травня до поліції надійшло повідомлення від 62-річної мешканки села Польова Лисівка про те, що місцевий житель на вулиці відібрав у неї гроші.

На місце події одразу виїхала слідчо-оперативна група. Правопорушника оперативники розшукали та затримали на одній з вулиць села.

— Як з'ясувалось, до злочину причетний 33-річний раніше судимий за майнові злочини зловмисник. Зустрівши жінку на вулиці, він раптово підійшов до неї, й схопивши за руки, забрав гроші та втік. Чоловік затриманий у процесуальному порядку та поміщений до ізолятора тимчасового тримання. Наразі йому повідомлено про підозру. Вирішується питання щодо обрання зловмиснику запобіжного заходу, — повідомляє Поліція Вінницької області

Слідство розпочало провадження за ч. 4 ст. 186 Кримінального кодексу України (Грабіж). Санкція статті передбачає покарання у вигляді позбавлення волі на термін до 10 років.

ХОЧУТЬ ПІДНЯТИ ПЛАТУ ЗА ВИВІЗ СМІТТЯ МАЙЖЕ НА 10 ГРИВЕНЬ

Гроші ■ Тариф на вивезення твердих побутових відходів не змінювався впродовж чотирьох років. Та, схоже, зовсім скоро за послугу нам доведеться платити значно більше. «Чисте місто» повідомило про намір ввести в дію новий тариф. Розповідаємо, на скільки подорожчає вартість вивозу сміття і для кого

ОЛЕНА УДВУД

Більше чотирьох років тому у Козятині змінили підхід до централізованого вивезення твердих побутових відходів. На зміну вантажівці з ковшем, яка приїздила щовечора в один і той самий час, і на яку козятинчани виносили сміття, прийшли сучасні контейнери. Відтоді нам більше не доводиться чекати на сміттєвоза, кожен виносить сміття тоді, коли йому зручно. А на додачу до баків для твердих побутових відходів тепер маємо ще й контейнери для збору пластику і паперу.

Поки що за вивіз сміття ми сплачуємо 16 гривень 30 копійок. Саме такий тариф встановили

у розрахунку на одного мешканця і ця плата була незмінною впродовж останніх років. Та, схоже, зовсім скоро за вивіз твердих побутових відходів нам доведеться віддавати більше — вартість послуги може підскочити майже на 10 гривень.

Комунальне підприємство «Чисте місто» має намір ввести в дію нові тарифи за вивезення сміття. Про це повідомили на офіційному телеграм-каналі Козятинської міської ради. Із одного мешканця хочуть брати 25 гривень 60 копійок. Це стосується лише тих, хто проживає у Козятині. Про намір змінити плату за вивіз ТПВ для мешканців сіл громади поки не повідомляли.

Поки що ми сплачуємо за вивіз сміття 16,30 гривні за одну людину. Скоро тариф може змінитися

«Останній раз тариф затверджувався 1 грудня 2018 року. Основні складові суттєво змінилися в калькуляції. Мінімальна зарплата піднялась з 3723 гривень до 6500 гривень, паливо з 21–23 гривень до 60–67 гривень, техніка має знос і збільшилися витрати по запчастинах.

Введення в дію нових економічно обґрунтованих тарифів на вивезення та захоронення твердих побутових відходів обумовлено необхідністю покращення санітарного-епідеміологічного стану та благоустрою території Козятинської територіальної громади», — йдеться у повідомленні

міськради.

Додамо, що новий тариф ще не ввели. Це лише пропозиція. Тарифи затверджує виконавчий комітет. Питання розглядають на засіданні і голосують. Тож чи зміниться плата за вивіз сміття для козятинчан — стане відомо пізніше.

Ангела «Я люблю Козятин» одягли в козака

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

Історія ангелочка, який радує козятинчан біля знаку «Я люблю Козятин» умовними піснями, виникла негадано. Біля АТБ до нас підійшла 42-річна Вікторія і каже: «Ви бачили, що біля «Я люблю Козятин» лірника переодягли в козака? Напишіть про це», — попросила читачка нашого видання.

Вирішили наказ Вікторії виконати, як кажуть, не відходячи від каси. Бачити чи чути — то одне, потрібно ще й знайти автора такого задуму. Тож від АТБ поїхали в магазин «Меблі». Саме там можна зустрітися з творцями майданчика з лебедями і янголом, родиною Мудрих. Ні пані Марії, ні пані Оксани, які опікуються знаком «Я люблю Козятин», у магазині не було. А нашу розповідь про ангелочка-козака працівниці магазину сприйняли з тривогою: «Ми про це перший раз чуємо».

— Я тільки в неділю, 29 травня, піду квіти купляти, щоб посадити біля лебедів. А що там ангелочка сильно пошкодили? — каже працівниця магазину Ольга.

— Та ні, — заспокоюємо жінок. — Ми про ангелочка тільки чули, але ще не бачили. Але мешканці міста до цього ставляться позитивно і просять написати про це. То варто згадати й люблячих Козятин людей, які роблять це для містян.

У працівниць магазину з душі відлягло. — А ми думали, що знов щось пошкодили.

— Ні, не пошкодили, — відповідаємо. — Людей, що люблять Козятин, у нашому місті значна більшість.

Перед тим, як їхати до майбутньої зони відпочинку «Я люблю Козятин», запитали у працівниць магазину, які квіти будуть купувати?

— Це вже будемо визначатися на міс-

На голову янгола одягли козаку шапку. А на руках у нього зав'язали жовто-блакитні стрічки

ці. Які будуть у пропозиції з невисоких, красивих, з хорошою кореневою системою. Плануємо маргаритки, петунію, чорнобривці, можливо знайдемо якийсь кращий варіант, — розповіла Ольга, а ми поїхали до знаку.

На голову янгола одягли козаку шапку і на руках у нього зав'язали жовто-блакитні стрічки. Тож тепер біля знаку «Я люблю Козятин» сидить той самий ангел-охоронець, що й раніше, але з українським «паспортом» і козачим корінням. А автора цього проекту ми просимо зв'язатися з журналістами редакції.

На лінійці випускниці зробили пропозицію

АНАСТАСІЯ КВІТКА

Травень здобувачам освіти «Козятинського міжрегіонального вищого професійного училища залізничного транспорту» з професії «Кухар. Кондитер. Офіціант» та «Провідник пасажирського вагона» подарував приємні та хвилюючі моменти їхнього життя — складання державного кваліфікаційного іспиту та отримання диплома кваліфікованого робітника. А родзинкою урочистої випускної лінійки стало освідчення у коханні.

Привітання з випуском 2022 написали на сторінці Козятинське МВПУЗТ (офіційна група)

За інформацією у дописі, випускники групи № 18 з професії «Провідник пасажирського вагона» навчалися за дуальною формою навчання. Перебуваючи на виробничій практиці у нелегкі для країни часи, юнаки та дівчата проявили

відповідальність та організованість, та ще раз підтвердили високий професійний рівень підготовки.

«Училище для наших здобувачів освіти є і завжди буде другою домівкою, де їх завжди люблять, навчають, пишаються професійними здобутками! Педагогічні працівники завжди переймаються життям та навчанням наших учнів, — йдеться в повідомленні.

Однією з приємних, несподіваних та романтичних подій на урочистій лінійці стала пропозиція руки і серця. Одній із випускниць освідчився коханий.

— Ми раді за наших учнів. Бажаємо нашим випускниками групи № 6 з професії «Кухар. Кондитер. Офіціант» та групи № 18 «Провідник пасажирського вагона» щасливої долі, працевлаштування на робочих місцях, мирного неба, віри в перемогу та, як кажуть, залізничники: «зеленого вогника на життєвому шляху!».

СВЯТО ФУТБОЛУ У САМГОРОДКУ

Гра № 1 ■ У минулі вихідні в Самгородку був проведений турнір з мініфутболу. В турнірі взяли участь шість команд старостинських округів Самгородоцької громади. Вони волею жереба були розбиті на дві групи. За підсумками зіграних матчів у групах були проведені стикові ігри, які розставили всі команди по місцях

В'ЯЧЕСЛАВ ГОНЧАРУК

Турнір з мініфутболу формату 4+1 розпочався з підняттям Державного прапора. Цю почесну місію довірили самим учасникам турніру. Організатори разом із капітанами команд провели жеребкування ігор у групах. До групи «А» увійшли команди Зозулинець, Вівсяників та «Авангард» із Самгородка. До групи «В» потрапили команди «Титан» з Вівсяників, «Сокіл» із Самгородка та команда Йосипівки.

В іграх групи «А» беззаперечним лідером стала команда Вівсяників. Вона спочатку з рахунком 0:3 обіграла місцевих

авангардівців, а потім з рахунком 5:1 виграла у команди Зозулинець. Гра між «Авангардом» і командою Зозулинець завершилась перемогою господарів майданчика з рахунком 2:0. Таким чином футболісти Вівсяників у своїй групі набрали 6 очок. «Авангард» у свій актив записав три пункти. А футболісти Зозулинець із хорошою грою після двох ігор залікових очок не мали.

У першій грі у групі «В» «Титан» поступився з рахунком 1:6 «Соколу» із Самгородка. Бойовою нічиєю 1:1 завершилась гра між футболістами «Сокола» та командою Йосипівки. В останній грі групи «В» футболісти

Йосипівки забили 5 сухих м'ячів у ворота «Титана». Тільки це не означає, що гра йшла лише в одні ворота. Таке буває, коли гра видовищна та фортуна відвертається від команди. Команда Йосипівки і «Сокіл» набрали по 4 очки. Однакова у них різниця забитих і пропущених м'ячів +5. У «Сокола» сім забитих і 2 пропущені м'ячі. У команди Йосипівки 6 забитих і один пропущений. Саме на один забитий м'яч більше вивів на перше місце в групі «В» команду господарів майданчика «Сокіл».

В напружених та видовищних поєдинках пройшли стикові ігри між групами. З одного боку була запекла боротьба, тому що футболісти скучили за грою. З іншого боку наскільки гра була запеклою, настільки вона була видовищною і коректною.

П'яте-шосте міся розіграли «Титан» та футболісти Зозулинець. Основний час цих команд завершився нічиєю 2:2. У футбольній лотереї фортуна посмінулася вівсянецьким гравцям. У грі за третє місце команда Йосипівки з рахунком 6:2 перемогла авангардівців Самгородка і стала бронзовим призером турніру. В поєдинку за перше місце

Підняв державний прапор України в знак відкриття турніру Віталій Благодир

команда «Сокіл» із Самгородка з рахунком 5:1 перемогла першу команду вівсяницьких футболістів.

Турнір завершився перемогою футболу Самгородоцької громади. Самі футболісти отримали від гри масу позитивних емоцій. Вдався турнір і організаторам.

Вони висловили велику подяку командам за гарну гру, насичену позитивом та побажали її учасникам подальших перемог.

— Будемо і надалі розвивати спорт у нашій громаді, — сказав один з організаторів футболу в Самгородку Андрій Хрищенко.

Різали-різали і не дорізали

ОЛЕНА УДВУД

Навесні працівники РЕМу проводять розчистку ліній електропередач — зрізають верхівки дерев, які ростуть під стовпами, аби гілки не пошкодили дроти. І так з року в рік. Приїжджає машина, піднімається кран і РЕМівці з пилками в руках спилують гілки. Часом повністю аж до стовбура, часом лише з одного боку. Тож після таких «перукарських» процедур дерева мають трохи дивний вигляд, як на центральній вулиці, де каштани по один бік дороги мають ідеально округлу крону, а по інший бік, де проходять дроти, виглядають так, наче їх вразив стригучий лишай. Кому спала на думку геніальна ідея висадити дерева прямісінько під лініями електропередач — питання риторичне. Але факт залишається фактом — гілки вперто тягнуться вгору, а РЕМівці щороку їх спилують.

Тижнів зо два тому у Козятині знову почали розчищати лінії електропередач. Під час однієї з таких обрізок електрики підпиляли крони лип, що ростуть обабіч дороги на одній із вулиць міста. І все було б нічого, якби після цієї процедури не обвисло гілля на одному з дерев. Гілки, які залишились,

Такий тепер вигляд має липа. Після того, як РЕМівці її підрізали, гілки дерева похилилися дотолу і майже торкаються землі

похилилися дотолу, немов це не липа, а верба, і стали нависати прямісінько над тротуаром, де проходять люди. Залишається тільки сподіватися, що під час негоди обвислі гілки не обваляться і нікого не травмують.

Перемогли у всеукраїнських змаганнях

«У Всеукраїнських онлайн-змаганнях учнівської молоді з радіоелектронного конструювання представниками від Вінницької області стали вихованці гуртка «Радіоелектронне конструювання» Козятинського центру дитячої та юнацької творчості, керівник Мельничук Олексій Іванович. Наші хлопці вже вкотре довели, що на змаганнях Всеукраїнського рівня вони найкращі.

За результатами особистої та командної першості:

І місце — Головащенко Ілля;
ІІ місце — Комаринський Іван;
ІІІ місце — загальнокомандне.

— Вітаємо керівника гуртка та його вихованців з такою яскравою перемогою, бажаємо натхнення та перемог у наступному навчальному році», — пише Позашкіля Козятини.

СОЛЯНА ІСТЕРИКА. ЛЮДИ ПРОСТО ЗАХИЩАЮТЬ ПСИХІКУ І ДІМ

Новий дефіцит ■ Щоб створити таку собі «ілюзію комфорту», люди панічно скуповують те, що начебто може зникнути — наприклад, сіль. Історики і психологи кажуть: така поведінка нам дісталась у спадок та завдяки режиму перманентного дефіциту. Але якщо придивитись до нашої кухні, нічого дивного немає в тому, що господині панічно запасуються сіллю

АЛЬОНА РЯБОКОНЬ

— Сьогодні за дві години тонну солі продала. Люди розбирають її, як востаннє, — таку розмову, почула на Привокзальному ринку від продавчині круп моя мама.

Солі вона так і не купила. У магазині біля дому сіль була морська й дивна, з назвою «Смачна сіль». Звичну кам'яну розібрали одразу, як тільки вона потрапила на прилавок.

А от наша Ольга Бобрусь (журналістка 20minut.ua — прим. авт.) через дефіцит кам'яної солі стала філателістом. Суто випадково, як пише вона.

«Послала брата за сіллю. Солі немає. Кажу: подивись, може, марка є. Збрала останню». Тепер Ольга хизується маркою з руським кораблем, за якою теж неабиякий ажіотаж, але поки що без солі.

ЦЕ ЯКАСЬ ІСТОРИЧНА ТРАВМА?

Через війну зупинилось підприємство «Артемсіль» і хоча в міській раді кажуть, що запаси є і вони великі — паніка наше все. У магазинах знову почали масово скуповувати сіль. У деяких — її вже давно немає.

Чому ми у разі якоїсь напасті скуповуємо сіль? Про це запитали в Наталії Жмут, кандидата історичних наук, доцента кафедри історії та культури України, факультету історії, етнології і права вінницького педуніверситету. І пані Наталія вважає, що історичне підґрунтя тут дійсно має місце.

— Бо наша історія — це суцільні трагедії, візьміть лише 20 століття, — говорить Наталія Жмут. — Перша світова війна, Національно-визвольна революція 1917–1922 років, колективізація, Голодомор, Друга світова війна, дефіцит 70–60-х років,

розвал Радянського Союзу й голодні 90-ті тощо. Люди ніколи не могли розслабитись і почати жити нормально, не кажучи — комфортно. Тому це тотальний страх залишитися напризволяще, а звідси — на генному рівні потреба максимально убезпечити себе. Створити таку собі «ілюзію комфорту».

І етнограф Вінницького національного педагогічного університету Катерина Пірус каже, що у нашого народу неймовірно тяжкий досвід виживання.

— Ми пережили не один геноцид, який влаштувала нам Росія, три Голодомори, тому недовіра до влади та невпевненість у майбутньому з нами надовго, — говорить Катерина Пірус. — Сьо-

Посилює страх людей історії голодного Маріуполя, окупованих територій. Те, що відбувається прямо зараз...

годні знову геноцид українського народу, Росія прийшла війною. Не дивно, що люди скуповують про запас основне. Також думаю, посилює страх людей історії голодного Маріуполя, окупованих територій та інші приклади, те, що відбувається прямо зараз...

ЯКЩО ЗАБУДЕМО, НАМ НАГАДАЮТЬ

Відомий у Вінниці історик Олександр Федоришен відносно соляного питання порадив звернутися до соціологів-психологів, тому що це дуже специфічна галузь, щоб коментувати з точки зору історичної травми. Ми так і зробили.

За словами вінницького психолога Валерія Андросова, ця

— Вся наша консервація, рецептура страв побудована на кам'яній солі, щоб замінити її іншою, потрібен рік на експерименти, а його у нас немає. Тому така істерія за цією сіллю, — каже гастрогід подільської кухні Олена Павлова

травма буде актуальна ще багато років, тому що ми кожні 15–20 років мали ситуацію — дефіцит або обмеження.

— В той час, коли західні країни повільно, але впевнено розвивали економіку, у нас завершився радянський союз із чергами, дефіцитами, — говорить психолог. — Тільки-но ми про це забули, доля підкидає нам випадки, коли це знову актуально.

Тобто необхідність стояти в чергах і запасатися про запас для нас є способом виживання. Психіка добре пам'ятає недавні події, а якщо не пам'ятає, то мама-бабуся нагадає. Не дає нам історія виховати покоління, яке не знало б дефіциту і повного комфортного життя.

УСЕ НАБАГАТО ПРАКТИЧНІШЕ

За словами вінничанки Олени Павлової, спеціалізованого гіда з гастрономічним нахилом, масо-

ва істерія навколо кам'яної солі має доволі логічне пояснення і причину.

— Найпростіша — засолки, які починаються із середини червня і тривають по вересень, зав'язані на оцій темній солі, — говорить Олена Павлова. — Тому що всі пам'ятають пропорції саме цієї солі на літр води. А для решти рецептів доведеться все перелаштовувати. Тобто, якщо, скажімо, брати замість кам'яної солі на літр води столову ложку солі «Екстра», то це будуть абсолютно різні пропорції. Тому в людей паніка.

Як каже гастрогід, солити страви — це одне діло, ти її солиш, ти її куштуєш, і, так би мовити, контролюєш процес.

— А якщо в тебе, наприклад, у рецепті пропорції: столова ложка солі на літр води, на три літри огірків, ну як, наприклад, мене вчили. І ти складаєш ті огірочки, і знаєш, що розчиняєш, і знаєш, що воно є добре, — розповідає пані Олена. — А «Екстра» — вона зовсім по-іншому працює, йодованою ж сіллю взагалі не можна консервувати. Так само всі технологічні карти, вони замішані якраз на цій солі. І коли в мене зараз пекарський цех просто стає, реально, бо немає цієї солі. І йодована тут теж не підходить, тому що її не можна термально обробляти, вона втрачає всі свої властивості. Як тут не панікувати?

ІСТОРИЧНО ТАК СКЛАЛОСЯ

— Якби ми були прив'язані до морської солі, усе було б

по-іншому, але в нас її просто не було, і перші два-три тисячоліття ми добували сіль у тому ж Рівному, з тих же соляних озер та виступів солі, і в нас була малосольна їжа, — розповідає Олена Павлова. — Те, що ми колись робили закваски й засолки — усе було методом тика. А коли все почалось консервуватися в банках, треба було вивести процентаж і цей процентаж передавався з покоління в покоління. І зав'язаний він був на цій солі, яку ми сьогодні знаємо як кам'яну.

Далі, за словами пані Олени, з'явилася сіль «Екстра», сіль йодована, сіль морська тощо. Усе це добре, але для того, щоб тим усім користуватись, треба повністю змінити рецептуру. Для того щоб змінити рецептуру, рік, як мінімум, потрібно витратити на експерименти. А зараз на експерименти ні в кого немає часу. Усі хочуть зробити максимальну кількість заготовок, і для того, щоб воно все не позривало, — в істерії скуповують сіль.

— І потрібно розуміти, що мова тут не лише про консервацію, тут і заготовля м'яса, і виробництво тушкованок, ковбас, хліба. В жодному рецепті я не бачила використання солі «Екстра», наприклад. Всюди сіра кам'яна сіль, — говорить Олена Павлова. — Хоча цю сіль можуть ввозити з Угорщини, Польщі, Литви, Латвії, де є соляні залежі, і де видобувають цю сіру сіль.

Сіль — частина нашого фольклору

Ще з Чорноморсько-Дунайської доби велику пошану в людей має сіль. На темі солі зав'язана не лише вся гастрономічна рецептура, але й рецептура побуту, взаємин з людьми, з чудесами, з вірою. Про що свідчать купа прислів'їв, приказок, висловів. Наприклад:

«Немає долі без солі» — символізує життєві випробування.

«Бочку солі з'їси, заким чоловіка пізнаєш» — випробування на вірність і дружбу.

Сіль часто вживається під час ри-

туальних обрядів, бо «сіль — свята річ». Хлібом-сіллю благословляють засватаних, а потім пошлюблених, а ще нову синову хату. Кладуть хліб-сіль на стіл у Святвечір. Зустрічають хлібом-сіллю на ознаку великої пошани, у побуті дякують за хліб, за сіль.

Сіль поважають ще й тому, що вона нібито охороняє від чарів. Новонародженому кладуть у постіль сіль «від уроків». Охоронною є формула: «Сіль тобі в очі на чотири ночі!» Великодня освячена

сіль дуже допомагає худобі, тому таку сіль підмішують до корму. Існує повір'я, і не лише в нашого народу: «Сіль розсипати — сваритися з кимось (плакати через якусь невдачу)». Ознакою давнього жертвоприношення є звичай: «Щоб вогонь довше тримався, сиплять у нього сіль». А ще сіль, то ознака строгого розуму, гумору — який може бути й «пересоленим». І на останок — еліту народу (апостолів) Христос назвав сіллю землі.

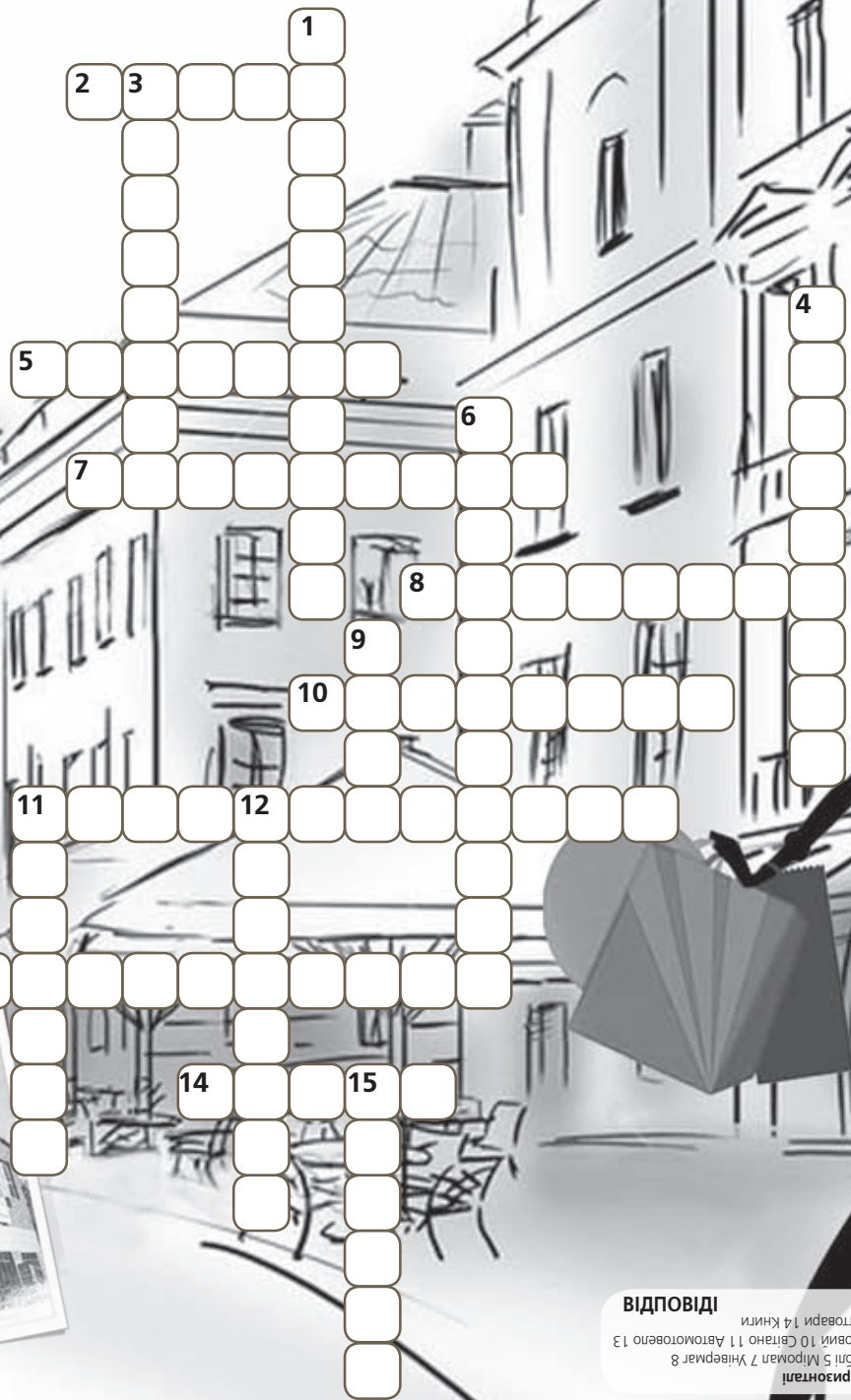
Старі магазини Козятина

По вертикалі

- 1 Що брали в прокат козятинчани у магазині, який розташовувався в приміщенні колишньої «Кав'ярні»
- 3 Магазин, де козятинчани купували телевізори
- 4 Так колись називався Новий універмаг
- 6 Що продавали у магазині, який колись був на Склярова, 1, на той момент ця вулиця називалася ще Весела
- 9 Магазин, що колись був на вулиці Пилипа Орлика, 19 - «Дитячий ...»
- 11 Продуктовий магазин, що був на розі Січових Стрільців і Грушевського
- 12 Магазин, що колись був на вулиці Незалежності - «... фірмовий»
- 15 Перший козятинський супермаркет

По горизонталі

- 2 Магазин, що колись був у приміщенні сучасного «Екрану» на вулиці Винниченка
- 5 Магазин, що був на першому поверсі дев'ятиповерхівки на Героїв Майдану, 9, працював на початку 90-их
- 7 Магазин на вулиці Незалежності, який відкрили 66 років тому
- 8 Магазин, що був на вулиці Героїв Майдану - «М'ясний ...»
- 10 Гастроном, що був на місці сучасного супермаркету «Панеконном»
- 11 Магазин, що колись був у підвалі п'ятиповерхівки на Шевченка-Підгорбунського, 1/6
- 13 Магазин, що був у приміщенні колишнього кафе «Золушка»
- 14 Магазин на розі Пилипа Орлика і Грушевського, де козятинчани різних поколінь купували друковану продукцію

ВІДПОВІДІ
По вертикалі: 1 Віджакетні 3 Електрон 4 Ігровий 5 Фірмовий 6 Світанок 7 Універмаг 8 Мікромаг 9 Мікромаг 10 Світанок 11 Автомотодело 12 Стортовари 14 Книжки 15 Гурман 16 Молочний 17 Гурман
По горизонталі: 2 Магазин 5 Магазин 7 Магазин 8 Магазин 10 Гастроном 11 Магазин 13 Магазин 14 Магазин 15 Магазин

РЕКЛАМА

ПЛИТКА
тротуарна та
фасадна

ХІТ ПРОДАЖ

БЛОКИ
будівельні

ОГОРОЖІ
бетонні

Виробнича база Локсе
Вантажні перевезення Кран-маніпулятором
м. Козятин, пров. Довженка, 14 Г, (093) 780-39-23; (067) 773-04-26;
тел.: 5-21-46; (067) 910-43-59; (063) 560-07-98.

КРИНИЦІ КОПАЄМО
Чистим докопуємо
Копаємо вигрібні ями, каналізації, траншеї.
097-968-28-96
098-903-12-59

ДОСТАВКА ДО 8 ТОНН САМОСКІД
-ПІСОК -ЩЕБІНЬ -ВІДСІВ
-БУДІВЕЛЬНІ МАТЕРІАЛИ

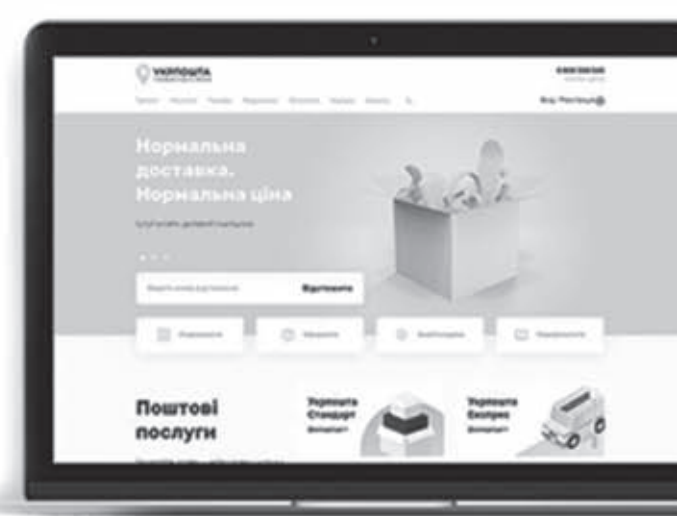
063-280-25-46, 067-476-53-44

Передплати газету RIA Козятин онлайн на сайті Укрпошти

- Швидко та без черг
- Сплачує картою або за реквізитами

peredplata.ukrposhta.ua

Вантажні перевезення до 10 тонн (самоскид)

- щебінь
- відсів
- пісок
- підсипочний матеріал та інші буд. матеріали

067-762-80-65
073-421-72-57

508993

ДОСТАВКА

ПІСОК, ПІДСИПКА
ЧОРНОЗЕМ, ВІДСІВ, ДЕФКАТ
КАМІНЬ, ГЛИНА, ЩЕБІНЬ
(096)736-67-87

Асенізаторні послуги

ВИКАЧКА

- Швидко
- Якісно
- Чисто

063-744-10-74
098-940-28-87

Чистимо та поглиблюємо криниці

Копаємо вигрібні ями

Доставка кілець

068-564-10-90

магазин **“КАСКАД”**
СПУТНИКОВЕ ТЕЛЕВІДЕННЯ

**УСТАНОВКА,
ГАРАНТИЯ,
СЕРВІС**

VIASAT

**БОЛЕЕ 100
ОТКРЫТЫХ ТЕЛЕКАНАЛОВ**

ул.Ленина, 15а тел.: (097)993-29-42,
(063)260-10-35, 093-529-60-98

□ Корморізка ручна, вікна дерев'яні під склопакет, откритивні 0,7 x 1,03 - 4 шт., нові, батареї чавуні б/у. 063-616-18-22

□ Котел фірми «Кронас» вуголь-дрова, 150 кв.м., обігрів. 073-127-13-26

□ Кукурудза, можлива доставка. 097-843-01-38

□ Кукурудзу 7 грн/кг. 097-894-00-72

□ Медогонку на три рамки. 097-112-22-73

□ Місце під гараж кооператив «Тунель». 063-829-40-00

□ Мотоблок «Зоря», потужність 6,5 к. с., причепний інвентар, фреза, сівалка, підгортач, розпушувач ґрунту, маркер. 097-156-43-66

□ Плужок та два диски для підгортання картоплі. 097-255-51-60

□ Пшеницю та ячмінь. 098-656-92-41

□ Пшеницю. 097-515-55-87

□ Сою посівну, с. Широка Гребля. 098-724-74-94

□ Тюки солон'яні. 067-745-69-92

□ Цеглу вогнетривку-50 шт., доски б/в, телевизор «Електрон»-500 грн., лінолеум утепл. б/в, килим, біотуалет кімнатний в добр. стані на 10 л. 093-407-27-33

□ Шафу, пинал, стіл комп'ют., колір «Вільха», диван б/в, 4500 грн., за все. 067-928-30-51

НЕРУХОМІСТЬ

□ 1/2 будинку, 32 кв. м., вул. Матросова, інд. опалення та пічне, 4 сот зем діл., недорого, 3000. 093-704-31-57

□ 1-кімн. кв., 30 кв. м., в одноповерховому будинку, центр міста. 063-819-47-69

□ 2-кімн. кв., 1 пов., р-н школи №3, інд. опал., недорого. 093-704-31-57

□ 2-кімн. кв., 5 пов., вул. Незалежності, інд. опал., м/п вікна. 093-704-31-57

□ 2-кімн. кв., центр, опалення, без ремонту. 093-704-31-57

□ 3-кімн. кв., 60 кв. м., центр, вул. Грушевського 30, інд. опал., кімнати окремі, санвузол розд., два балкони, тепла не кутова, косметичний ремонт, підвальне приміщення. 063-255-21-63, 096-451-95-94

□ 3-кімн. кв., 64,4 кв. м., 2-й пов., 2-поверхового будинку, окремі вхід, підвал, двір, город. 063-078-25-33, 068-155-54-79

□ 3-кімн. кв., 9-ти пов. панельного буд., 64 кв. м., центр, не кутова, утеплена, середній поверх. 063-141-28-90

□ Будинок 74 кв. м., газ та пічне опал., відлив води, погріб, літня кухня, сарай, 5 сот. землі. 073-083-26-65, 096-855-53-70

□ Будинок 74 кв. м., м. Козятин, вул. Українська 27, газ та пічне опал., відлив води, літня кухня, кладовка, погріб, хлів, 5 сот. землі. 073-083-26-65, 096-855-53-70

□ Будинок без внутрішніх робіт, в районі газ-контори. 067-783-63-17

□ Будинок невеликий, цегляний, сарай цегляний з підвалом, 7 хв. пішки від станції Кордишівка. 097-254-59-73, 067-683-35-90

□ Будинок по вул. Ярослава Мудрого 124, потрібен внутрішній ремонт є гараж, вода, інтернет. 068-051-93-60

□ Будинок с. Махаринці, центр, заг. площа 25 кв. м., м/п вікна, криниця, погріб, сарай. 098-133-30-94

□ Будинок с. Сестринівка, 58,8 кв. м., газ, опалення, криниця, літня кухня з газом та водою, сарай, погріб, у подвір'ї є недобудова з фундамент. та стінами, уся ділянка 48,58 сот. 067-684-38-71

□ Будинок с. Сестринівка, 58,8 кв. м., газ, опалення, криниця, літня кухня з газом та водою, сарай, погріб, у подвір'ї є недобудова з фундамент. та стінами, уся ділянка 48,58 сот. 067-684-38-71

□ Будинок с. Дуб.Махаринці, з меблями, є газ, та пічне опалення, госп. будівлі, погріб, сарай, літня кухня, по вулиці проведений водопровід, 25 сот. города, неподалік ставок. 063-296-92-18

□ Будинок цегл., інд. опал., усі зручності, сарай, город 7 сот., р-н школи №3 з меблями. 093-704-31-57

□ Будинок цегляний, інд. опалення, вул. І. Франка, зем. ділянка 6 сот. 093-704-31-57

□ Будинок цегляний, утеплений, центр міста є гараж. 093-704-31-57

□ Будинок, с. Іванківці, газ та всі госп. будівлі, 4 км/до центру м. Козятин, маршрутка поруч. 068-216-34-20

□ Гараж в кооп. «Жигулі», або здам в оренду, висока брама, підведено три фази, 2700. 097-894-00-72

□ Гараж в кооп. «Жигулі», цегляний, перекритий шифером, поштукатурений є світло. 096-534-46-69

□ Дачна ділянка р-н сосонок, с. Сокильць, бетонний погріб, криниця з джерельною водою, контейнер, поруч ставок. 096-686-17-88, 063-623-13-57

□ Дачну ділянку з будинком без внутрішніх робіт, р-н вул. Нікрасова. 093-152-31-50

□ Ділянка 41 сот., з фундаментом під будинок 13 x 14, з госп. буд. сарай, гараж, літня кухня, вул. Подільська 114. 063-829-40-45

□ Зем. ділянку 35 сот., є стара хата, сарай, погріб, с. Пляхова, вул. Миру. 097-453-44-55 Наталія

□ Зем. ділянку 6 соток під забудову в центрі, провулок Грушевського. 063-392-93-20, 098-974-29-35

□ Част. будинку, вул. Незалежності 27, земельна ділянка 3,6 сот., вода, газ, каналізація. 093-586-43-88

□ Част. будинку, центр з земельною ділянкою, терміново, недорого. 063-342-67-53

□ Частина будинку, вул. Стуса, центр, дві кімн., веранда, кладовка, пічне опал., метал. гараж 3 x 6, сарай, погріб, криниця поруч. 068-548-59-98, 093-632-24-12, 096-583-95-40

АВТОМОТО

□ Daewoo Nexia 2007 р. в., газ/бензин. 063-659-58-47

□ SEAT Malaga 1990 р. в., 290 тис., пробіг, газ-бензин. 063-698-72-64

□ Daewoo Nexia 2007 р. в., двигун 1,5, пробіг 103 тис. км., один власник, вхорошому стані. 067-602-75-87 Анатолій

□ ВАЗ 21093, газ-бензин, хороший стан. 098-225-48-55

□ Ваз 2105, сідан, бензин, хороший стан. 098-708-25-35

Продам теличку сименталку, 3 місяці.
096-414-07-70

Здам в оренду торговельну та офісну площу в ТОЦ «Україна» за адресою, вул. Склярова 11 А.
097-796-70-05, 063-774-54-74, 097-861-56-14

Продам бройлер курчат, каченят, індики суточні. 063-604-26-79, 067-173-31-50

Куплю роги лося, оленя, сайгака; чоботи хромові, кирзові, ялові; іграшки ССРС, статуетки, фотоапарати, ікони, монети, ордени, жовті годинники, тв, магнітофони, плати та радіодеталі, т. д. 067-161-61-62

Продам теличку 7 місяців, тільну, морські свинки. 067-896-28-24

Продам телички 4 місяці та 1 місяць.
096-414-07-70

Корова тільна з 5 телям 6 місяців.
096-150-04-17, 098-227-63-60

Тільну телицю, 9 місяців черно-ряба.
063-670-31-48

РОБОТА

□ Запрошуємо продавця в продуктовий магазин на постійне місце з досвідом роботи.
063-234-29-75

ПРОДАМ

□ Автоклав, сіно люцерни, картопля велика. 067-745-69-92

□ Аптечні меблі на дві каси, холодильник вітрину. 063-392-93-20, 098-974-29-35

□ Бджолинні сім'ї. 097-686-41-07

□ Бойлер новий на 50 л. 066-233-19-01

□ Ванну чавунну, мойка для кухні, двері вхідні, все б/в. 063-335-97-80, 063-335-97-54

□ Велосипед горний, спортивний, чоловічий, б/в, гарний стан 1000 грн., душову кабінку нову, запаквану, кутову «Sansa», 90 x 90, 5000 грн. 093-695-55-09

□ Велосипед для дівчинки 6+, крісло розкладне в гарному стані 2500 грн. 063-383-75-53

□ Дачну ділянку 10 сот., р-н Талимонівка, вода, забор, садок. 063-078-25-33, 068-155-54-79

□ Зем. ділянку на «Полі чудес» 15 сот., контейнер, криниця, погріб, вул. Одеська. 097-989-09-79

□ Картоплю велику, насіневу, дешево. 098-928-29-41

□ Картоплю посадкову «Бела роса» 10 грн/кг. 096-772-01-94

□ Комп'ютер 4-х ядерний+4 Гбт відео-інтегроване БЖ-460 Вт-Codet Master+DVD-RW+монітор Samsung-19. 096-797-90-53

КУПОН НА РОЗМІЩЕННЯ ОГЛОШЕННЯ В ГАЗЕТУ

Оголошення приймаються за адресою вул. Незалежності, 39
Пошта, вхід з двору, 2 поверх

Рубрика

Текст безкоштовного оголошення (до 150 знаків)

Тел.:

Безкоштовні оголошення, в рубрики: продаж, міняю, куплю, різне, приймаються в четвер та п'ятницю. В понеділок і вівторок 7 грн. Оголошення Авто та нерухомість 10 грн. Середа 20 грн

1 червня святкує свій 80 – річний ювілей коханий чоловік, люблячий батько та дідусь

Заїчко Борис Данилович

Восьмий десяток вступає до Вашого дому, Тож будьте, татусю, щасливий і радісний в ньому. Здоров'ям хай квітне вся наша численна родина, Прийміть привітання у добру сьогоднішню днину! Хай піде на лад вам усяка домашня робота, Хай душу огорне вам тільки приємна турбота, Хай здійсняться все, чого б ви тільки не захотіли, Щоб в мирі та злагоді, рідний, сто років прожили.

*З любов'ю, вдячністю твої рідні:
дружина Надія,
син Олег та донька Алла
з сім'ями і вся велика родина*

АНЕКДОТИ

Повертаються з України додому: псковський десатник, кадировський мародер, московський військовий, бурятський танкіст, ростовський козак. Питання: Хто за кермом? Відповідь: водій рефрижератора.

Ворог знав, що ми дуже любимо чубитись між собою, але він не врахував, що ще більше ми любимо когось гуртом бити!

Чорнобаївка — це місце, завдяки якому українці вивчають прислівники, утворені поєднанням прийменника з числівником: вперше, вдруге... одинадцятье...

Пиво Чорнобаївське. Міцне. Не зловживати. Розносить в хлам.

Чемодан, Вокзал, россия... Який чемодан? Пішки, бігом, через поля і ліси, додому!!!

Російські солдати можуть повернутися у частини, а можуть частинами. Це вже їх лінгвістичний вибір.

Якщо провести Євробачення у Чорнобаївці — можна виграти 20 разів підряд.

Знайомі з-за кордону: — Вау, 6 ранку, а ти вже прокинулась! В чому твій секрет? — Повітряна тривога...

Мавпяча віспа, почекай. Нам зі свинособачою чумою це треба розібратись

Вийшла на город, глянула — бур'янів повно. Уявила, що це орки... За годину повисмикувала... з корінням!

Стояв у черзі за бензином 450 годин і боявся, що закінчиться перед носом. Заправився, сиджу дома і боюсь, що хтось вночі зіллє з бака.

Місто Борислав на честь Бориса Джонсона змінить свою транслітерацію на BorisLove.

Якщо змішати наші синьо-жовті кольори — вийде зелений. Колір розуму, надії та нового життя. Змішайте російський трикоптор, і вийде гі*но. Все просто...

Ніколи не приховуйте в собі емоції: обніміть тих, за ким скучили; поцілуйте тих, кого любите! ... ну і трісніть межі очі того, хто вас бісить.

Поки вона спала, я встав, приготував їй сніданок, з'їв його і знову заснув... Вона так і не дізналася, який я в неї турботливий!

Шукаю хорошого чоловіка для створення сім'ї! Бажано, щоб не пив і не курил... і було б добре, якби взагалі не їв...

Більше 8 років вони нам розказували, що маленький Донбас годує велику Україну... А тут виявилось, що Україна годує пів світу.

Міняю пачку солі на каністру бензину

ОБІЦЬЮ ДИВИТЬСЯ НА ТЕБЕ ЗАВЖДИ З ТАКОЮ САМОЮ ЛЮБОВ'Ю І ТЕПЛОМ, ЯК НА ВІДЕО З БАЙРАКТАРОМ

ГАЛЯ, З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ!

БОЖЕ, ВАЛЄРА, МЕНІ ТАКІ ДОРОГІ ПОДАРКІ ШЕ НІХТО НЕ РОБИВ

ПОГОДА У КОЗЯТИНІ

	GISMETEO	SINOPTIK	METEО.UA
ЧЕТВЕР 2.06	+23 +13	+24 +14	+26 +14
П'ЯТНИЦЯ 3.06	+22 +13	+23 +15	+24 +12
СУБОТА 4.06	+25 +12	+25 +13	+27 +15
НЕДІЛЯ 5.06	+28 +16	+16 +23	+24 +13
ПОНЕДІЛОК 6.06	+27 +17	+15 +22	+24 +14
ВІВТОРОК 7.06	+24 +13	+21 +14	+24 +14

ГОРОСКОП

ОВЕН
Гарний тиждень для прогулянок, початку подорожі, знайомства з новими людьми та різноманітними областями знань. У середу метушня і клопіт може бути корисним і принести несподіваний результат.

ТЕЛЕЦЬ
Зверніть свої сили та енергію на налагодження нових ділових зв'язків. Начальство відзначить вашу цілеспрямованість та ділову хватку, ймовірно, замислиться про заохочення.

БЛИЗНЮКИ
Цього тижня варто зайнятися виконанням давньої мрії. Плануйте важливі зустрічі та переговори на середину тижня, чим активнішими ви будете, тим більшого успіху досягнете.

РАК
Ви можете зіткнутися з необхідністю ухвалити рішення та завершити термінові справи. Не соромтеся попросити допомоги у колеги чи друзів.

ЛЕВ
Цього тижня можливі зміни, які позитивно вплинуть на багато сфер вашого життя. Зараз добре влаштувати генеральне прибирання і викинути хлам, що дратує вас.

ДІВА
Зосередьтеся на роботі, вона вам просто потрібна, успіх підніме вашу самооцінку. Постарайтеся бути терплячими до незначних недоліків оточуючих. У п'ятницю влашуйте зустріч із друзями або пікнік на дачі.

ТЕРЕЗИ
У вас накопичилося багато проблем, але ви зможете багато вирішити найближчими днями. Не підпускайте до себе тугу і зневіру, що раптово наринули, вони швидко розвіються.

СКОРПІОН
Цього тижня можна впевнено розпочинати кардинальну зміну свого життя. Більше спілкуйтеся з коханою людиною, це надихне вас на подвиги. Робота принесе успіх та прибуток.

СТРЕЛЕЦЬ
Постарайтеся вчитися слухати і чути оточуючих, ви почерпнете для себе багато цікавого і станете мудрішим. Можливий кар'єрний зліт. Постарайтеся філософськи поставитися до внутрішньої напруги, вона стане лише побічним ефектом зібраності, яка знадобиться вам для досягнення важливих цілей.

КОЗЕРІГ
Цього тижня на вас чекають різноманітні події та зустрічі, які загрожують вас втомити. Будьте уважні, розподіляючи сили та час, вони знадобляться вам не лише на роботі, а й удома. У четвер не виключені непорозуміння та конфлікти, оскільки ваші інтереси можуть дещо розходитися з інтересами партнерів.

ВОДОЛІЙ
Схоже, деякі ваші погляди злегка застаріли, не варто чіплятися за них, зберіться із силами, змініться. Навчіться бути над ситуацією, це шлях до успіху. На вихідні можете розраховувати на зміну у вашому власному домі.

РИБИ
Постарайтеся контролювати свої емоції, тому що ви можете виявитися занадто запальними і навіть агресивними. І це загрожуватиме проблемами. Також не варто брехати своїм близьким, все таємне стане явним. У вихідні вам просто потрібно серйозно зайнятися домашніми справами.